MIRCEA SÎNTIMBREANU

MELCUL MINCINOS

MIRCEA SÎNTIMBREANU

MELCUL MINCINOS

virtual-project.eu
== aladrian ==

COPERTĂ ŞI ILUSTRAŢII DE GH. MARINESCU

MELCUL MINCINOS

Trăia odată, pe o frunză de sălățică, un melc. Avea o casă de piatră, cu parter și etaj, dar — nici melcul nu știa bine de ce — căsuța lui nu avea, ca toate celelalte, număr la poartă.
«Poate de aceea pe la mine nu vine poștașul, gîndea mîhnit melcul. Eu trebuie să aflu toate veștile din gura cocoșului. Cocoșul le află de la plop, care, înalt cum este, se ridică pînă la ultimul etaj al blocului din vecinătate. Iar plopul de unde le știe? De la vîntul care colindă ca un hăbăuc prin tot cartierul. Dacă aș avea numărul meu la căsuță, poștașul mi-ar aduce veștile acasă.»
Așa se face că cea mai mare dorință a melcului era să aibă și el număr la casă.
«Poate că dacă mă mut pe altă stradă o să mi se îndeplinească dorința», gîndea melcul și într-o bună zi hotărî să plece.
Porni la drum, dar de-abia ieșise din stratul de iarbă și fu cît pe aci să fie călcat de o mașină. Avu însă noroc. Exact în clipa cînd căsuța lui era hurducată din temelii, se pomeni ridicat în aer. Scoase coarnele, înfricoșat. Îi vorbea o fetiță.
— Ce cauți în mijlocul străzii, prostuțule?!
— Vreau număr la casă.

— Da? Ți-l pun eu, zise fetița. Treci cînd ai timp pe la mine: locuiesc în blocul acesta, la etajul 10.
În ziua aceea, tot cartierul află noutatea. Firește, de la cocoș. Plopul însă își tremura frunzele, neîncrezător, iar vîntul, jucîndu-se cu un nouraș deasupra blocului, rîdea cu lacrimi.
— Melcul e un mincinos! Fetița nici nu merge la școală, nu știe să scrie...
— Eu nu sînt mincinos, protestă melcul. Eu n-am mințit niciodată. Am să vă dovedesc că eu nu mint, bodogănea el și coarnele îi tremurau de indignare. Mă duc chiar acum la fetiță și o să mă întorc cu numărul pus. O să vedeți.
Și melcul porni. Urcă încet pe zid în sus, încît trecu o săptămînă și el abia se afla pe la etajul doi. Dar nu-i păsa... Încet-încet trecu de jumătatea blocului și peste multe alte săptămîni se găsea la etajul 10. Își lipise fața de geamul apartamentului cu pricina și o văzu pe fetiță. Era cu ghiozdanul în spate, tocmai se pregătea să plece la școală.
Melcul simți o mare bucurie. Se răsuci, cu toată viteza de care era în stare, și, uitînd de număr, începu să coboare. Și coborî atît de repede, încît după alte cîteva săptămîni se afla lîngă cocoș.
— Ai spus despre mine că sînt mincinos, ai spus că fetița nu merge la școală, strigă el. Află că e școlăriță și dacă nu s-ar fi grăbit mi-ar fi pus număr la căsuță. E școlăriță și știe să scrie!
— Da, dar nu știe să socotească, rîse cocoșul. Întreabă și pe plop, i-a spus vîntul, care toată ziulica se izbește de geamul ei. De-abia reușește să numere niște bețișoare.
— Nu-i adevărat! strigă melcul. Voi sînteți mincinoși. Fetița este școlăriță: știe să scrie și să socotească. Mă duc să văd.

Și porni din nou la drum. Pe drum îl prinse iarna. Ajunse sus tocmai cînd geamul începuse să înghețe. Aburi nițel sticla și izbuti să privească înăuntru. La măsuța ei, fetița scria frumos, cu cerneală, pe caietul de aritmetică. O auzi chiar cum silabisea: 5 și cu 3 fără 6 și cu 2 fac 4... Vru să strige plopului noutatea, dar acesta nu mai avea nici o frunză. Vîntul bătea, și chipul îi era acoperit de zăpadă și se zburlea furios, orb și surd. Melcul se piti în căsuță, pe fundul unui ghiveci rămas pe balcon.

«O să cobor eu la primăvară, își zise, și o să le spun tuturor adevărul. O să spun și vîntului, și plopului, și cocoșului: Mincinoșilor, am văzut cu ochii mei ce bine socotește fetița!»

Adormi însă pe dată.

Se trezi abia odată cu primăvara și se așternu la drum. Era amorțit de-a binelea și trecură multe zile și multe nopți pînă cînd, într-o bună dimineață, ajunse jos chiar în clipa cînd, de pe coteț, cocoșul se pregătea să salute răsăritul unui soare roșu și cald.

— Ei! Cine e mincinos? strigă el. Aflați că fetița știe să scrie și să socotească și o să-mi scrie numărul la căsuță.

— Mincinos ești tu, îi rîse cocoșul în nas. Fetița nici nu mai e acasă. A plecat în vacanță.

— Nu-i adevărat. Am văzut-o eu, cu ochii mei, la măsuța de lucru. Mă duc să mă conving.

Se așternu din nou la drum... Era cald și melcul se oprea la fiecare etaj. Frunzele plopului abia foșneau, iar vîntul se înmuiase de-a binelea. Ajunse la etajul 10 într-o dimineață senină și curată. Își lipi fața de geam și vru să strige ceva fetiței, dar aceasta tocmai își punea ghioz-

danul în spinare și se grăbea să plece.
«Ah, mincinoșii, șopti melcul. Numai de minciuni se țin! Spuneau că fetița e în vacanță. Uite-o că pleacă la școală. Am să cobor să le-o spun în față: Sînteți cei mai mari mincinoși din lume!»
Începu să coboare și, tîrîș-grăpiș, ajunse lîngă cotețul cocoșului. Vru să-i strige din toate puterile că e un mincinos fără pereche, cînd se trezi ridicat de jos. Era fetița.
— Ce-i cu tine, melc-codobelc? îl întrebă ea, și melcul îi povesti de-a fir-a-păr.
— Dar e adevărat, spuse fetița. A fost o vreme cînd nu știam nici să scriu, nici să socotesc prea bine. Cocoșul avea dreptate. Am fost și în vacanță, dar acum a reînceput școala, sînt școlăriță în clasa a II-a.
— Atunci înseamnă că eu sînt totuși un mincinos? bîigui melcul și de rușine se vîrî cu totul în căsuța sa.
— Nu ești mincinos, îi răspunse fetița. Tu spui adevărul, dar pînă ajungi să-l spui totul se schimbă.
— Și ce trebuie să fac ca să spun adevărul așa cum e?
— Nimic mai simplu, rîse fetița. Să spui așa: băiatul sau fetița cutare va scrie frumos, va socoti bine. Acesta este un adevăr.
— Da? Așa voi face, cumpăni melcul și din ziua aceea așa și făcu... Numai că, vedeți voi, copii, în cartier cocoșul continua să trîmbițeze că melcul e un mare mincinos. O spuneau la rîndul lor și plopul, și vîntul. «Mare mincinos e melcul!» Și știți de ce? Pentru că unii copii au caiete murdare, scriu urît și cu greșeli, iau note mici.
Degeaba melcul striga: «Da, dar vor scrie frumos!».
Numai ce-l auzi pe cocoș:

— Serios? Şi astăzi de ce au luat nota 5?
Şi, de ruşine, melcul aproape că nu mai iese din căsuţa lui. Nici gînd să mai vrea număr la casă. Cînd vede cîte un copil, abia că mai îndrăzneşte să-şi scoată cornițele.
Ce e de făcut, copii? Ştiu eu? Cred că un singur lucru: să nu-l daţi de ruşine, să vă faceţi temele bine şi foarte bine, zi de zi. Altminteri, v-o spun precis — mi-a spus-o chiar melcul — n-o să mai scoată niciodată coarnele, oricît i-aţi descînta voi: «melc-melc-codobelc!». Mi-a spus-o cu lacrimi în ochi. Şi eu îl cred. Nu, melcul nu e mincinos. Şi se va ţine de cuvînt.

MA-MA!

Nu știu cum și de ce, de fiecare dată fetița uita adevărul. Spărgea, de pildă, ceașca de porțelan.

— Cine a spart ceșcuța? întreba mama.

Fetița privea cu nespusă uimire cioburile și clătina din cap:

— Nu eu. Pisicul...

Aducea tam-nisam în casă cîteva găleți cu nisip și le vărsa pe covor.

— Cine a cărat nisipul în casă?

— Eu nu. Cățelul...

Sau:

— Cine a tăiat franjurile perdelei? întreba supărată mama.

— Nu eu. Poate păpușa...

Vedeți, nu știu cum și de ce, de fiecare dată fetița uita adevărul. În casă știau toți că pisicul era cel care decupase cu lama pozele din cartea pe care citea tata, știau că cel care se jucase cu chibriturile era cățelul, știau că păpușa pusese crema de ghete pe peria de dinți...

Pisicul nu știa nimic, torcea prostuț și fericit pe canapea, pe preșul de la intrare cățelul dormea nevinovat, zvîcnind din coadă, iar păpușa desfăcea neputincioasă brațele și căsca mirată ochii.

Ei erau micuți și nu spuneau nimic. Poate că nici nu știau vorbi.

Venea însă mama pisoiului, mieuna rușinată clipind din ochi, ca pentru a-și opri lacrimile și cerea iertare:
— Îmi pare rău spunea, că pisoiul, fiul meu, este atît de neîndemînatic. Mi-e rușine de toate boacănele lui și nu știu ce să mă mai fac cu el. Să spargă o ceașcă se mai întîmplă, dar cine a mai pomenit un pisic atît de aiurit încît să taie pozele din carte cu o lamă?
Venea apoi și mama cățelușului, vîra mîhnită capul pe ușă și, scheunînd, cerea iertare:
— Iertați-l pe cățel... Vă rog. E mic și zăpăcit. Ceea ce face el nu face nici un cățel din lumea asta mare. Stăm și noi de vorbă între noi, mamele căteilor, dar așa ceva n-a pomenit nimeni, nicicînd. Să care nisip în casă mai treacă-meargă, dar cine a mai auzit de un cățel care se joacă cu chibrituri? Vai, ce apucături îngrozitoare, se căina ea. Ieri cînd am văzut că din bucătărie iese fum am înghețat. Ce trăznaie o mai fi făcut potaia? mă perpeleam într-una. Noroc că nu era el de vină, ci păpușa. Auzi, ce idee: să calce cu fierul încins coca de plăcintă! Acum precis că o să vină mama păpușii să-și ceară iertare...
Dar mama păpușii nu venea niciodată. Și nici nu putea să vină. Căci mama păpușii era chiar fetița noastră. Așa o chema, de altfel, toată ziua zicea: «vino tu la mama în brațe, hai să te schimbe mămica, să-ți dea *păpică*...» Și atunci? Cine să ceară iertare pentru trăsnăile păpușii? «Eu ar trebui să cer iertare, gîndea fetița. Eu sînt mama ei. Numai că — rămase ea încurcată — de ce să cer iertare pentru păpușă? Ea n-a făcut nimic, sărăcuța, ea e cuminte. *Eu* le-am făcut pe toate și am pus vina pe păpușă, pe cățel, pe pisoi. Am mințit... Și pentru că *mint* cine se rușinează? Mama *mea*.»

La aceasta nu se gîndise niciodată fetița. O auzea chiar în clipa aceea, bufnind din sufragerie:

— Cine a tăiat vîrful ciorapilor noi?

Pisica zvîcnește nervos din vîrful cozii. Fetița tace.

— Ei? Pisoiul, nu-i așa?

— Nu, mamă.

— Atunci cățelul?

Mama cățelului ciulește urechile, dar fetița nu stă pe gînduri.

— Nu, mamă.

— Păpușa, atunci?

— Nu, mamă. Eu. Am vrut să-i cîrpesc și trebuiau găuriți. Eu i-am tăiat...

Pisicii nu-i venea să-și creadă urechilor. De bucurie începu să lingă pe cățel, cățelușa pureca în neștire blana pisoiului, iar păpușa căzuse pe spate și, clipind din ochii mari, țipa fericită, repetînd unul și același cuvînt:

— Ma-ma! Ma-ma! Ma-ma!

SUPĂRAREA

O, ce supărată era fetița! Nimeni, nimeni pe lume n-a fost vreodată mai supărată ca ea. Nu, n-a mai fost... O supărare mai mare n-a avut nimeni, nicicînd. Nu, n-a mai avut... Poate doar fata moșului, cînd a alungat-o baba de acasă. Dar nu! Pe fata moșului a gonit-o mama cea vitregă! Maștera o certa toată ziua, pe cînd pe dînsa o ceartă mama cea bună, mama ei... Păi se compară? gîndește fetița și simte cum o podidește obida.

— Uuuu, scîncește ea mototolindu-și în pumni șorțulețul. Poate micuța Eliza să fi fost mai supărată cînd frații ei au fost prefăcuți în lebede, iar pe ea, mînjită cu funingine, n-a mai recunoscut-o tatăl ei și a alungat-o în lume. Pe ea însă n-a mînjit-o nimeni cu funingine. Tatăl ei o recunoaște, o vede, e la doi pași în fotoliu. Citește ziarul și ei nu-i aruncă o privire. Iar cînd o copleșește jalea și în gît i se pune un nod — uuuu! — atunci tatăl se uită undeva în tavan și pufnește parcă la capătul răbdării.

Nu, nimeni n-a fost nicicînd mai nenorocit ca ea... Poate, poate doar Cenușăreasa, cînd toți se pregăteau să plece la bal, iar pe ea o puneau să aleagă meiul din cenușă. Cenușăreasa însă o avea pe zîna cea bună.

Ea nu are pe nimeni.
— Uuuuu!
Și ea e singură, singură pe lume. Nimeni nu se uită la ea. Decît pisicul. El e bun, el e singurul bun, el nu o ceartă niciodată. Fetița îl ia în brațe și își șterge lacrimile de coada lui.
— Lasă pisica! îi poruncește mama. Zît!
Pisicul zvîcnește din coadă și se ascunde sub pat. Acum fetița e din nou singură pe lume. Mai singură decît Eliza cînd, în temniță, împletea pentru frații ei prefăcuți în lebede, cămăși din urzici. Ea avea pe șoricei cei buni. Cenușăreasa avea pe cele două porumbițe. Și — uuuu! — ea n-are nici măcar un pisic... Și pe urmă supărările lor s-au isprăvit și toate au fost fericite. Numai supărările ei sînt fără de sfîrșit.
— Uuuu!
— Termină cu smiorcăiala! își iese mama din sărite. Mai bine du-te la baie și spală-ți odată șorțulețul. Tu l-ai murdărit, tu să ți-l speli!
Fetița pune capul în piept.
— Uuuu!
Da, de la șorțuleț a început totul! De două zile mama i-a spus să și-l spele! A intrat în baie și s-a apucat într-adevăr de spălat. Dar și-a spălat... păpușile. Tot a spălat ceva. Atunci de ce s-o certe așa de rău?
— Nu mă pot bizui de loc pe tine, i-a spus mama. Și atunci de ce a mai trimis-o la cizmar să aducă ghetele lui tata? S-a dus dar... n-a ajuns la cizmărie, ci la prietena ei, Monica. Acolo au făcut plăcinte cu gem de mure, dar pentru că foile de plăcintă erau de carton, era păcat să strice gemul, nu-i așa? Și în loc de gem a pus cremă de ghete. Da, șorțul s-a murdărit și mai rău. Ei și? Era mai bine să se păteze rochița?

Că nu s-a mai dus după ghete? Se întunecase... Ei și? S-a dus mama. Ghetele tot au fost aduse. Și atunci de ce atîta ceartă?
— Să-ți speli imediat șorțul, i-a spus mama a doua zi. Treci chiar acum la baie.
Și a trecut... dar la bucătărie. Bucătăria e chiar lîngă baie. E o greșeală așa de mare? În loc de punga de făină din care vroia să facă o plăcintă adevărată, a luat punga cu praf de gîndaci. Ce e de vină că seamănă la culoare?
— Uuuu! Am să-l spăl, am să-l spăl, bodogănește fetița. Să vedem ce o să mai zică pe urmă...
În baie își scoate șorțulețul, deschide robinetul și dă să pună mîna pe săpun, dar în aceeași clipă zărește pisicul pe coșul de rufe.
— Pis, pis!
Pisicul vine torcînd, frecîndu-și coada de gleznele fetiței.
— Numai tu ești bun cu mine, îl mîngîie fetița. Vrei să-ți fac o băiță?
Pisicul o împinge cu capul. Parcă îi dă ghes.
— Bine, atunci vino la mămica să te bage în cadă și să te săpunească...
Pisicul se zbate, zgîrie smalțul lunecos al căzii, dar nu poate ieși, iar fata îl freacă, îl săpunește, îi face duș și... uită de supărare, uită de Cenușăreasa, și de Eliza, și de fata moșului. Gata, rîde ea, acum trebuie să te șterg. Scoate pisicul din apă și așa șiroind, îl vîră în șorț, apoi iese din baie.
— Ei, ai văzut, zice mama privind șorțulețul ud și mototolit, ce simplu a fost? Doar ești fetiță mare, poți și singură să-ți speli cîte ceva.
— Bravo, fetița tatii, vino să te sărut, zice și tata.
— Uuuu!

— Acum de ce plîngi? De ce mai ești supărată? întreabă amîndoi.
Fetița nu poate spune. Intră repede în baie și de-abia acum își spală șorțulețul bine, bine de tot.
— Lasă-l acum, doar l-ai spălat o dată, spune rîzînd mama.
Dar fetița freacă, freacă...
Și totuși peste zgomotul apei se aude un scîncet pînă în sufragerie.
— Uuuu!Uuuu!Uuuu!
— Acu' de ce-o mai fi plîngînd? se întreabă mama.
Tatăl înalță din umeri. Nu știe.
Dar fetița nu plînge. E chiar bucuroasă. Mai bucuroasă decît Cenușăreasa la bal, decît Eliza cînd și-a regăsit frații scăpați de vrajă, decît fata moșului, cînd s-a întors acasă... Atunci cine plînge? Pisicul, pisicul închis la uscat, în coșul de rufe.
— Miauuu! Miauuu! Miauuuuu!

LUNA DE PE CER

Cînd am sosit la familia Popescu, era, se vede, ora dejunului.
— Mănîncă, Puișor, lăpticul, se ruga mămica de micuțul Puișor Popescu, încălzind parcă ceașca în palme, ca pe o vrăbiuță golașă.
— Bea-l cu bunicuța, Puișor, că e cald și dulce-dulce, îl îmbia la rîndul ei bunica, în timp ce în capul mesei, tatăl își îndulcea vocea și clipea din ochi spre mine:
— Papă-l, Puișor, cu tăticu, ca să crești mare, mare cît nenea.
Băiatul mă măsură din ochi, apoi întoarse capul cu lehamite de la ceașca fumegîndă.
— Ce îmi dați dacă mănînc?
Mama, tata și bunica înălțară neputincioși din umeri.
— Ce vrei tu? l-am întrebat, fără să bănuiesc nici pe departe în ce încurcătură mă vîrîsem.
— Ceva ce n-am...
Am rîs cu poftă și am răspuns:
— Nimic mai ușor. Dintr-un singur buzunar, în doi timpi și trei mișcări, îți pot scoate cel puțin patru lucruri pe care tu nu le ai.
În clipa aceea, mama băiatului s-a repezit cu mîinile împreunate spre mine, urmată de tată și bunică:

— Uite ce este, îmi vorbiră în cor, băiețașul nostru nu mănîncă nimic, dar absolut nimic, dacă nu-i facem de fiecare dată cîte un cadou.
— Nu mai avem ce să-i dăm, își frîngea mămica mîinile. Are de toate.
— Dă-ne dumneata tot ce ai în buzunare, lăcrimă tatăl. Poate că o să bea astfel ceșcuța cu lapte.
— Cu plăcere. Poftim! Poftim! Poftim! am rămas și am început să-mi deșert buzunarele. Dar pe măsură ce-mi rînduiam lucrurile pe masă, pe fețele tuturor se întipărea o amară deznădejde.
— Vai! nici dumneata nu ne poți ajuta. Pentru că briceag are de cînd a mîncat prima dată ciorba de fasole; peștișor de os are de cînd a mîncat un măr copt; și creion colorat are pentru că a mîncat plăcintă cu brînză, și lănțișor are, și...
— Și ce speranțe ne pusesem în dumneata, se căina bunica.
— Acum n-o să-și mai bea lăpticul, se posomorî și tatăl, văzînd că mi-am golit toate cele cinci buzunare.
— Mai am butonii de la manșetă — am zis tulburat — gata să-i jertfesc pentru lăpticul micului Popescu.
— Butoni am, mi-o reteză băiatul.
— Atunci acul de la cravată.
— Am și ace, și cravate, cîte vrei...
— Atunci, un capac aurit de ceas sau șiretul cu capse de la pantofi...
Puișorul nici nu se mai ostenea să-mi răspundă. Își țuguiase buzele și plescăia neînduplecat:
— Țțț, țțț...
Am cerut atunci întristatelor mele gazde îngăduința să mă reped pînă acasă.

— Vă rog să n-aveți nici o grijă. Vă garantez că o să-și bea lăpticul. În cinci minute o să mă întorc cu o valiză, o sacoșă și un rucsac, toate încărcate, am glăsuit plin de ambiție.
Am luat o mașină și în cinci minute eram îndărăt. Am pătruns în casă, tocmai cînd bunica, cu ochii înlăcrimați, încerca un nou atac.
— Bea Puișor, lăpticul.
— Ce-mi dai?
— O farfurioară de porțelan cu floricele roșii.
— Am.
— Atunci albastre.
— Am și albastre.
— Lăsați, am strigat eu, triumfător. Am adus cadouri ca să bea o tonă de lapte. Uite — am vîrît mîna în valijoară — bea lăpticul și-ți dau...
— Ce îmi dai?
— Un cățeluș de pîslă.
— Am. Altceva...
— O pușculiță de apă.
— Am...
— O cataramă... un lacăt cu două toarte... o fluerice cu busolă...
În cincisprezece minute îmi golisem valijoara și rucsacul, iar după încă un sfert de ceas, lac de sudoare, cu inima cît un purice, am vîrît mîna în sacoșă după ultimul obiect: un elefant de cauciuc, cu buline albe și șaua în dungi.
— Bei lăpticul?
— Ce-mi dai?
— Un elefant.

— Am.
— Imposibil. Un elefant ca al meu nici n-ai mai văzut.
Dar Puișorul, supărat de neîncrederea mea, se și sculase de la masă și scotocind sub pat, scoase la iveală, plin de praf, un elefant cu buline albe și șaua în dungi. Exact ca al meu! Am simțit în clipa aceea sfîrșeala înfrîngerii. Pierdusem bătălia laptelui. Și deodată, nu știu cum mă luă gura pe dinainte:
— Da, dar elefantul meu nu e o jucărie ca a ta. Eu îți dau un elefant de-adevăratelea, viu și natural.
— Da? Dă-mi!
Ca să vedeți în ce încurcătură intrasem. Întîi că n-aveam nici un elefant viu și natural, în al doilea rînd...
Am început să mă bîlbîi...
— Sigur că da, dar pentru asta trebuie să ai răbdare, Puișor. Știi, elefantul nu încape în sacoșă și pe urmă nici nu-l țin în casă, e la un vecin, care, ghinion, tocmai e plecat în Africa. Dar am adresa. Din nefericire n-o să mi-l poată trimite în pachet. Trebuie să vină pe jos amîndoi. Și... și înțelegi! Aici e greutatea! Căci elefantul are bătături, iar pe vecinul meu îl strîng pantofii. Trebuie să ai răbdare.
— Atunci nu vreau elefant viu și natural.
— Dar de ce?
— Altceva, ce n-am.
M-am gîndit vreo jumătate de ceas, apoi am izbucnit:
— Știu. Un urs polar viu și natural ai?
— N-am.
— Perfect. Ți-l dau, dar trebuie răbdare, Puișor. Urșii polari au acum

concediu de vară. Frigoriferul unde îl vom găzdui e stricat, iar omul care ni-l va repara e în concediu de iarnă.
— Atunci nu vreau urs polar.
— Nu-i nimic. Îți dau altceva... De pildă... de pildă... luna de pe cer. O ai?
— Nu.
— În regulă. Numai că trebuie să ai răbdare, Puișor. Acum e de-abia ora nouă dimineața și luna răsare deseară la ora șapte. Dar nu-i nimic, zece ore putem aștepta, nu-i așa?
Ne-am pus cu toții pe așteptate. Laptele se răcise de mult și făcuse caimac. Priveam nerăbdător ceasul din perete ce ticăia mărunt... Zece și un minut... zece și cincisprezece, și douăzeci...
La zece douăzeci și două precis am auzit pe Puișor oftînd:
— Nene, nu mai pot... dă-mi...
— Elefantul? întrebă mama cu glas pierdut.
— Nu.
— Ursul polar? suspină bunica înlăcrimată.
— Nuu...
— Luna de pe cer? întrebă și tatăl, privind într-o doară la ceasul său de buzunar.
— Nuuuu...
— Dar ce? întrebarăm într-un glas.
— Două căni cu lapte pline, plinuțe...

....

Mare noroc a avut Puișor că și-a băut lăpticul! Știți, în seara aceea, luna nici n-a răsărit.

POVESTE CU BROASCA ŢESTOASĂ

Demult, demult, cînd am întîlnit-o pentru prima dată, Broasca Ţestoasă nu era... ţestoasă. Avea, ce-i drept, ca şi acum, casa ei de piatră cu acoperiş din plăci — casă bine zidită, răcoroasă, cu parchet pe jos — dar n-o purta în spinare. Dimpotrivă. Oricine o putea vedea în cămaşă, în haină, în pardesiu — mă rog, după sezon — la piaţă, la plimbare, în vizite şi mai ales la baie. Căci ca toate celelalte broaşte, şi Broasca Ţestoasă avea o mare slăbiciune pentru scăldat.
La baie se întîlnea în fiecare zi cu tot soiul de broaşte — numai broaştele rîioase nu erau primite. Un timp se desfăta, se bălăcea în voie, apoi comanda un masaj şi întinzîndu-se pe un cearşaf, începea să-şi depene amintirile. Avea 800 de ani şi fusese martoră la multe întîmplări. Cînd împlinise 100 de ani, exact la 15 septembrie, fusese dată la şcoală. Învăţase bine şi era cuminte. Nu spărsese niciodată vreun geam, nu umbla la siguranţele de la lumina electrică şi nu se agăţa de tramvaie... Şi nu pentru că s-ar fi ţinut cineva de capul ei toată ziulica, ci numai fiindcă era o broască foarte cuminte şi abia în al doilea rînd pentru că geamul, lumina electrică şi tramvaiul nu erau încă inventate...

Acum, la Baia Publică se întîlnea cu foști profesori, bineînțeles pensionari, foști colegi de școală, pensionari și ei, și, în timp ce tinerii ce nu împliniseră 200 de ani jucau șotron, cei vîrstnici se întindeau la taifas, uitînd de toate.
În ziua aceea însă, pe la orele 10, Broasca noastră intră sub duș grăbită:
— Trebuie să plec, zise ea dînd drumul la apa caldă. La orele 11 mă așteaptă Ariciul. I-am promis o gresie ca să-și ascută țepii. M-a așteptat și ieri, și alaltăieri, și am întîrziat...
Tare mult îi plăcea sub duș Broaștei Țestoase. Învîrtea robinetele în dreapta și în stînga, potrivea apa cînd fierbinte de tot, cînd rece ca gheața, plimba sita dușului de la ceafă la coadă și înapoi, iar gîdilaturile stropilor o făceau să uite de toate.
Cînd, în sfîrșit, își luă seama, era ora 11 fără 15 minute.
— Vai de mine, se văită ea, nu mai ajung la timp. Ariciul o să se supere pe mine... dar nu-i nimic, o să iau o birjă, hotărî ea și începu să se șteargă de zor.
— Nu doriți un masaj? o întrebă un melc mușchiulos, care se oploșise pe lîngă baie și care știa că truda îi va fi răsplătită. Grozav ce-i mai plăcea Broaștei masajul după baie.
De data asta Broasca se uită la ceasul din perete...
— Mă grăbesc, zise ea. E ceasul 11. La 12 fix mă așteaptă Iepurele. I-am promis niște varză murată pentru sarmale...
— Eh, 15 minute așteaptă el, dacă vrea sarmale, zise Melcul, suflecîndu-și mînecile și începu s-o maseze mușchi cu mușchi, mai ales la umeri, unde știa că venerabila clientă avea un reumatism din timpul unui îngheț... Și ca totdeauna cînd era masată la ceafă, Broasca Țestoasă

ațipi, apoi începu să sforăie. Se trezi abia cînd Melcul începu să-i maseze nasul, dîndu-i cîteva bobîrnace.
— Vai de mine! E ora 12 fără un sfert... S-a dus și Iepurele. Dar dacă închiriez o bicicletă ajung la 12 punct acasă. Mă așteaptă Bursucul. De două săptămîni i-am tot promis niște naftalină pentru blană...
Vîrî în buzunarul melcului un ban și tocmai voia să se îndrepte spre stația de biciclete, cînd în pragul băii o întîmpină Lipitoarea, în halat alb.
— Nu doriți, zise ea, să vă pun niște ventuze?
— Da, dar repede, te implor — o rugă dînsa. Bursucul o să plece — treacă, meargă — dar la 13 fix mă așteaptă acasă verișoara mea, Salamandra, să-i împrumut reșoul. I-am dat cuvîntul de onoare că o să fiu acasă...
Lipitoarea îi puse trei rînduri de ventuze. Era 12 și jumătate și Broasca tocmai se bucura că o să ajungă la timp acasă, cînd se ivi Gușterul, în frac și cu prosop alb pe mîna stîngă. Era bufetierul băii.
— O, nu, nu puteți pleca îndată... Am pentru dumneavoastră o gustărică pe cinste: lăcuste cu sos de lămîie... Și pe urmă, clipi Gușterul din ochi, frecîndu-și mîinile înmănușate, un vinișor de stafide...
Lăcustele erau slăbiciunea ei. După lămîi se prăpădea. Iar pentru un butoiaș de vin de stafide era cît pe-aci, cîndva, să-și vîndă apartamentul unui podgorean, care-i prinsese slăbiciunea.
— Da, primi Broasca scărpinîndu-se la ceafă. Dar repede. La 14 fix mă așteaptă Veverița, să-i închiriez o cameră. O amîn de 3 săptămîni... Salamandra n-are decît să mă mai caute. La urma urmei... sîntem rude.
— Vinee! zise Gușterul și se făcu nevăzut.
Pe la ora două fără un sfert, Broasca plăti nota și se îndreptă spre ieșire.

Era toropită și se clătina.
— O să-i trag un pui de somn, hotărî ea, și pe urmă iau expresul de 14 și 5. Veverița o să mă aștepte 10 minute... sau chiar 15...
Adormi pe dată într-un boschet și se trezi de abia spre seară, cînd o luă spre casă grăbită. Era ora 18...
— Țin precis minte că aveam la orele 18 o întîlnire — se frămînta Broasca iuțind pasul. Dar cu cine? Am uitat și pace... A, cu Cosașul. Trebuie să-mi cosească iarba din fața casei. Dar parcă nu la orele 18... Atunci cu cine? Cu cine?
Cînd ajunse acasă se întunecase. Becul din antreu, pe care nu-l stingea niciodată, nu ardea.
— Aoleo, își aminti ea, Licuriciul mă așteaptă. Îl amîn de două săptămîni... Să știi că mi-a tăiat lumina!
Aprinse un chibrit și se apropie de ușă. Deodată zări pe ușă, lipite sau bătute în ținte, niște bilețele. Le citi de sus în jos:
«Ești o Broască neserioasă. Să-ți fie rușine. Ariciul.»
«Mersi pentru varză. Mi s-au acrit urechile așteptîndu-te. Iepurele.»
«Cît o să mă mai porți pe drumuri? Păcat de bătrînețea ta. Bursucul.»
«Așa te porți cu mine, verișoara ta? Adio. Salamandra.»
«Mă duci cu vorba de trei săptămîni. Crăpați-ar măseaua. Veverița.»
Mai erau cîteva bilețele, dar Broasca nu le mai citi. Îi era rușine. Se așeză pe treptele de la intrare, cu capul în pumni, plîngînd cu lacrimi amare. Îi părea atît de rău de cele întîmplate, încît jură să nu mai iasă niciodată din casă. Apoi se răzgîndi și hotărî să nu mai plece nicăieri decît cu casa în spinare. Puse mîna pe ciocan și cu o daltă săpă în pereții casei cuvintele: «Sînt acasă»!

Dacă aveți vreodată nevoie de Broasca Țestoasă pentru varză, naftalină, reșou sau altceva, bateți în ușă. O să vă răspundă:
— Intră!
Intrați. Căci de atunci Broasca Țestoasă este totdeauna acasă.

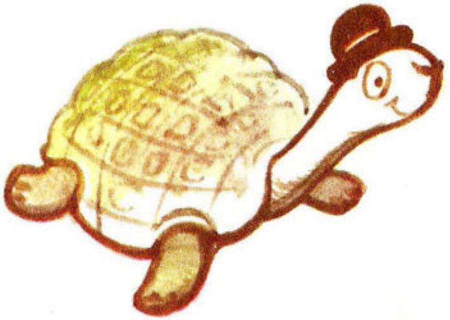

POVESTEA ELEFANTULUI FLĂMÎND

Hotărît lucru, o să mă mut chiar astă-seară, îmi ziceam privind cu groază limbile pendulei, ce arătau ora cînd trebuia să-i povestesc ceva lui Răducu, băiatul gazdei mele, ca să adoarmă. N-o să mă mai așez nici la masă, chibzuiam eu, deși mi-e o foame de lup o să-mi fac bagajele pe furiș, în timp ce Răducu se pregătește de culcare și, cînd o să mă strige ca de obicei: «Nene Mircea, sînt gata, povestește-mi», eu am să fiu în birjă, în drum spre gară, sau poate chiar în tren.

Judece oricine dacă n-aveam dreptate să-mi iau lumea-n cap. Dimineața, ca să se dea jos din pat, trebuia să-i spun o poveste; la dejun, ca să-și mănînce oul fiert, alta; la prînz, numai pînă se răcea supa, trebuia să născocesc încă una. Și apoi încă una, pînă mesteca friptura; ca să adoarmă nițeluș după-masă, îmi storceam din nou creierii, să mai scornesc o istorioară, iar seara, la culcare... Nu, nici nu mai vreau să-mi amintesc. Mă mut, fie ce-o fi!

M-am apucat așadar să-mi strîng zorit lucrurile, trăgînd cu coada ochiului peste perdea, în dormitorul unde Răducu tocmai își îmbrăca pijamaua. În două minute sînt în birjă — îmi spuneam bucuros, căutîndu-mi de zor pantofii, cînd, deodată, am rămas înlemnit. Uitasem lucrul cel mai însemnat: pantofii mei erau sub patul lui Răducu. Să

plec la drum desculț? Cu neputință. Va trebui, așadar, să-i mai spun o poveste? Fie! Dar ultima, o jur!
Plîngînd aproape, m-am apropiat de patul lui Răducu. Băiatul a zîmbit, și-a pus mîinile sub cap, ca de obicei, și a clipit din ochi, în semn că pot începe.
— Ei,ce poveste-mi spui?
Am privit cu inima sfîșiată la pantofii ce-mi arătau limba de sub pat și am început:
— A fost odată o căprioară...
— Pe asta o știu.
— Atunci alta: A fost odată un șoricel, mic, mic...
— Cu șoricelul mic, mic, o știu.
Am oftat atît de adînc, încît, dacă ar fi fost într-adevăr, pe undeva, prin apropiere, nu o căprioară sau un șoricel mic, mic, ci chiar un rinocer, doi hipopotami și trei tigri bengalezi, ar fi plîns și ei de mila mea. Și chiar un elefant ar fi vărsat, sînt sigur, o lacrimă măcar, o lacrimă de elefant.
Un ele-fant! Extraordinar! Cu elefantul nu-i spusesem parcă încă nici o poveste.
— A fost odată un elefant, am început cu inima cît un purice, și m-am oprit.
— Pe asta n-o știu...
De bucurie, am uitat într-o clipă de pantofi, de birjă, de tren. Numai de foame n-am uitat. Am continuat repede:
— Și elefantul era tare, tare flămînd. Atît de flămînd, încît... încît a apucat cu trompa un scăunel și l-a înghițit dintr-o singură îmbucătură.

Dar foamea tot nu i-a trecut...
— Și atunci?
— Și atunci a întins din nou trompa și a înghițit o masă de bucătărie cu mușama cu tot.
— Și s-a săturat?
— Aș!
— Și atunci?
— Ei, și atunci, a înghițit un dulap cu haine cu tot, care i-a plăcut foarte mult, deoarece pe fundul buzunarului de la vestă era lipită o caramea. Dar foamea tot nu i s-a potolit.
— Și atunci?
— Și atunci a înghițit... biblioteca stăpînului cu cărți cu tot.
— Și s-a săturat?
— Parcă nițel... pentru că i s-a făcut din nou foame. S-a uitat atunci elefantul nostru în jur și a zărit o pereche de foarfeci.
— Și le-a înghițit?
— Firește.
— Și atunci?
— Ei, și atunci, foarfecele, care erau ascuțite la un tocilar specialist în ascuțirea bricelor, i-a despicat burta.
— Și atunci?
— Și atunci, bineînțeles că toate au ieșit din burta elefantului, pe rînd: un scaun, o masă cu mușama cu tot, un dulap cu haine, biblioteca cu cărți și, la urmă, foarfecele...
— Și atunci?
— Atunci elefantului i s-a făcut din nou o foame năprasnică. A întins

trompa și a înghițit dintr-o singură îmbucătură scăunelul. Dar tot flămînd a rămas. S-a apropiat el de masă și cît ai zice pește a sărit și masa în burta elefantului.

— Și atunci s-a săturat?

— Da de unde. A mîncat și dulapul.

— Și biblioteca...

— Vezi bine. Dar pînă să-și răspundă elefantul la întrebarea dacă s-a săturat sau nu, i s-a făcut din nou foame. S-a uitat în jur, a ochit o pereche de foarfeci și...

— ... le-a înghițit. Și atunci?

— Și atunci, de bună seamă, au ieșit din elefant: și scăunelul, și masa cu mușama cu tot, și dulapul cu haine, și biblioteca cu cărți cu tot, iar la sfîrșit și perechea de foarfeci.

— Și mai departe.

— Mda... mai departe. Să vezi: elefantului i s-a făcut din nou foame. Dar o foame, știi, a întins el trompa și...

— A înghițit scăunelul.

— Da. Dar tot flămînd a rămas. S-a apropiat atunci de masă și cît ai zice știucă a dat-o pe gît.

— Și atunci?

— A înghițit dulapul cu haine...

Peste un sfert de ceas, cu ochii lipiți de somn, Răducu mă întreba:

— Și atunci?

— Și atunci a ieșit din burta elefantului: un scăunel, o masă, un dulap, biblioteca și foarfecele...

— Ura! De trei ori ura! dar, de fiecare dată, încet, foarte încet. A ador-

mit Răducu. Mă aplec și îmi scot pantofii de sub pat. Dar nu! M-am răzgîndit... N-am terminat povestea cu elefantul flămînd. Am s-o continui mîine dimineață, ca să se dea jos din pat,și la dejun, ca să-și mănînce oul fiert, și la prînz, în timp ce i se răcește supa, și după-amiază, ca să se odihnească nițeluș, și, bineînțeles, seara, la culcare... Și poimîine, și răspoimîine... și răs-poi-poimîine... și răs-răs-poi-poimîine... pînă în ziua cînd Răducu, cu lacrimi în ochi și cu pantofii mei în mînă, o să vină și o să-mi zică:

— Mută-te de la noi, te rog din inimă. Pleacă... Ți-am adus și birja. Te-așteaptă în stradă.

Dar eu o să-mi pun pantofii la loc sub patul lui, o să dau drumul birjei și o să-i răspund fericit:

— Nu, nu mă mai mut. N-am terminat încă povestea elefantului flămînd. Va trebui să-ți povestesc, uite acuma, pînă se răcește supa, ce s-a mai întîmplat cu elefantul, după ce a înghițit și foarfecele care erau ascuțite la un specialist de ascuțit brice...

INVITAȚIA

Într-o bună zi, furnicile hotărîră să invite la ele acasă pe Jambo, elefantul. Aflaseră nu știu de unde că e în concediu și țineau cu tot dinadinsul să-i arate cu acest prilej noua lor locuință, de care erau foarte mîndre. Și pe bună dreptate: era un mușuroi spațios, cu două etaje, cu o sufragerie mică, o cămară mare la fiecare etaj și cu scări, în spirală. O furnică ce fusese de curînd la oraș le propusese să-și instaleze chiar și ascensor, dar nu găsiseră cablu, așa că pînă una-alta locuiau la mansardă.

Făcură așadar rost de cîteva mii de fărîmituri de pîine, pentru sandvișuri, niște gălbenuș de ou pentru maioneză, cîteva bobițe de struguri, din care să facă vin și se interesară pe departe la bodegă dacă elefantului îi place vinul cu sifon sau cu apă minerală.

După vreo două zile de osteneală se întruniră să vadă dacă totul e gata.

— Eu cred, zise o furnică după ce inspectase toate odăile, că la intrare ar trebui un covoraș frumos. Elefantul este un oaspe de seamă și soția lui, Jambina, ar putea fi jignită să calce de-a dreptul pe pămînt. Am putea ruga pe păianjen să ne facă repede un covor...

— La oraș, adăugă furnica ce avusese și ideea cu ascensorul, casele sînt împodobite cu tablouri. Ce încîntat ar fi elefantul să găsească atîrnat

JAMBO

în dormitor un tablou frumos! Fluturele ne-ar împrumuta de bună seamă culorile lui, iar cariul care lucrează atît de frumos în lemn, ne-ar face la repezeală o ramă...
— O idee minunată, exclamară toate furnicile, să comandăm de îndată un tablou!
— Eu cred că elefantul obosit de drum și plin de praf cum e, observă o altă furnică, ar dori desigur să facă un duș. Știu precis că păpădia avea cîndva un duș foarte bun. Ce-ar fi s-o rugăm să ni-l împrumute?
Pînă spre seară, pe lista obiectelor trebuincioase, furnicile mai adăugară: un ventilator din doi solzi de pește, o lanternă de buzunar «Licurici», ba chiar și aspirină, dacă l-ar durea capul pe Jambino, elefantul cel mic, sau picături pentru trompă dacă ar fi răcit cumva pe drum.
Cînd socotiră că totul este gata, trimiseră o delegație să-l caute pe elefant și să-i transmită invitația pe care scria:
«Stimate Elefant și onor Familia, vă rugăm să binevoiți a vă petrece concediul dv. în noua noastră locuință. V-am fi recunoscătoare dacă ați accepta să veniți cu soția și cu fiul dv. Noi locuim pe strada Poiana Mare la numărul 37 bis în casa cea mare pe care o s-o vedeți desigur încă de departe...»
Elefantul, care într-adevăr se afla în concediu, primi cu bucurie invitația zicîndu-și:
— O să-mi priască aerul de munte și mie și lui Jambino, care e cam slăbuț.
Își făcu așadar bagajele, își luă rămas bun de la cunoștințe și se așternu la drum împreună cu soția și băiatul.
Ajunseră înspre seară în Poiana Mare și începură să caute locuința furnicilor, dar n-o găsiră nicăieri.

Furnicile însă, cum își zăriră musafirii, începură să-i strige bucuroase:
— Poftiți! Bine ați venit! Intrați, intrați!
— Unde să intrăm? întrebă elefantul.
— Aici, în locuința noastră.
— Dar unde e locuința voastră?
— Aici! Are două etaje... N-o vedeți?
— Nu văd nimic, răspunse elefantul. Desigur, pentru că s-a întunecat. Nu-i nimic, o să așteptăm pînă mîine dimineață...
Și obosiți de drumul de munte, Jambo, Jambina și Jambino adormiră de îndată.
A doua zi, de cum răsări soarele, elefantul se trezi, zări mușuroiul și dădu să pășească înlăuntru cînd dădu cu ochii de un bilețel lipit pe ușă: «Vă rugăm să ne iertați — citi Elefantul — că v-am pus pe drumuri. Ne-am gîndit la toate: și la covoraș, și la tablouri, și la duș, ba chiar și la aspirine. Nu ne-am gîndit însă, spre rușinea noastră, la un singur lucru și încă la cel mai însemnat: că n-o să încăpeți în casă...»
Elefantul Jambo, care a văzut multe în viață, nu se supără prea tare.
— Nu-i nimic, își zise, nu mi-a stricat plimbarea asta. Tot sînt eu în concediu. Și întorcîndu-se spre Jambino, elefantul cel mic, bătrînul adăugă:
— Tu ține minte, fiule:
«Întîi să-ți faci casa casă
Și apoi să chemi elefanți la masă».
Țineți și voi minte, copii: zicala asta o avem de la elefantul Jambo.

CÎND ERAM MIC

Grozav îi plac lui Neluțu... amintirile din copilărie! Acum are patru ani, vorbește fără să mai stîlcească un cuvînt și cînd i se spune că a fost un timp cînd zicea: «pampură» în loc de **plapumă** sau «mec» în loc de **mulțumesc,** izbucnește în rîs.

— Ce prostuț eram, zice, vîrîndu-se mereu în vorba musafirilor. Auzi, cînd eram mic ziceam «deștulu» în loc de **deget** și «pentulu» în loc de **piepten.**

Iar pentru că acum e mare și deștept simte o plăcere nespusă să-și amintească de vremurile acelea... depărtate. Și nu e basm pe lume care să-i placă mai mult decît fărîme de poveste care încep cu cuvintele: «tu cînd erai mic...»

El însuși are pe buze aceste cuvinte în orice împrejurare și nu e zi în care să nu-l poți auzi:

— Cînd eram mic mi-era frică de pisică. Ce caraghios eram, chicotește băiatul. Acum, priviți, o trag și de coadă...

Pisica miaună prelung, se zbate și se ascunde după fotoliu în timp ce Neluțu se întoarce victorios spre cei din jur. «Vedeți? Și cînd te gîndești că mă speriam de amărîta asta care se smiorcăie și e o fricoasă fără pereche...»

Neluțu coboară în fugă treptele de la etajul întîi, unde s-au mutat de curînd. Mai mult, încearcă să alunece pe balustradă, întocmai ca băieții mari și nu-i vine să creadă că nu cu mult timp în urmă — «cînd era mic» — nu îndrăznea să pășească singur pe scări și că aștepta plîngînd pînă venea cineva să-l ia de mînă.

— Tată, uite, spune el acum, și piciorușele îi zboară pe scări în sus la etajul doi. Apoi privește în jos spirala scărilor și, pufnind, plin de sine, zice, cu vădită plăcere, înainte de a porni la vale: Cînd eram mic îmi era frică de scări. Ce prostuț eram! Și pe urmă, dacă e cineva să-l asculte, adaugă: Și asta nu e tot! Știți ce prostuț eram? Închipuiți-vă că mi-era frică să mă dau jos din pat și plîngeam pînă venea cineva să mă ia în brațe și... și... mi-era frică de sonerie. Cînd suna cineva mi se oprea inima în loc. Și de umbra mea m-am speriat odată. Cînd am văzut umbra mișcîndu-se odată cu mine pe alee am început să fug. Apoi văzînd că aleargă odată cu mine m-am speriat și o călcam în picioare. Așa urlam, spune băiatul și scoase niște țipete atît de ascuțite încît, din josul scării, tata îl întrebă alarmat:

— Ce e? Ce s-a întîmplat?

— Nimic, răspunde Neluțu. Arăt cum mă speriam eu de umbra mea cînd eram mic. Și băiatul rîde călcîndu-și în picioare umbra.

Vedeți? Neluțu e mîndru de sine și gura îi turuie toată ziulica numai să fie cineva în preajmă.

Acum însă s-a sculat și privește în jur. În odaia lui nu e nimeni, iar perdeaua flutură tainic, mișcată de vînt. Neluțu coboară din pat și intră în sufragerie. Masa și scaunele stau la locul lor, tăcute! Nu e nimeni. Nici în celălalt dormitor... Singur? Singur. Ușa dinspre bucătărie

e închisă și Nelușu nu poate deschide clanța. Trage de ea, dar nu apasă... Băiatul fuge iute în patul lui, dar culcușul s-a răcit, parcă nu e al lui... Și stă singur în pat, singur cu perdeaua ce se mișcă falnic în față. Singur? Singur! Nelușu nu se împacă cu singurătatea. Singurătatea nu poți s-o iei de coadă nici s-o calci în picioare. Nu-i place deloc, ba chiar îi e... frică. Începe să țipe puternic, ascuțit. Mama vine fuga din bucătărie.

— Ce e?

— De ce ai plecat? De ce? face băiatul bot și se întoarce spre perete. Mama înalță din umeri și dă să plece.

— Stai acum, nu pleca...

— Vrei să-mi spui ceva?

Da, Nelușu ar vrea să spună ceva. Ar vrea să spună așa: «Știi, mămico, mi-a fost frică singur...» A și început:

— Știi, mămico...

Dar s-a oprit. Băiatului i-a trecut frica. Acum e în brațele mamei. E bucuros... Rîde, rîde cu poftă și cînd se oprește i se pare că frica de adineauri a fost de mult, de mult,cîndva, cînd era... mic. A început din nou să turuie.

— Știi, mămico, spune deodată, cînd eram mic mi-era frică singur... Ce prostuț eram!

Rîde din nou și, pentru că e încă mic, adoarme pe dată cu degetul în gură.

Cu degetul în gură? Da. Cu degetul în gură! Fiți siguri însă, mîine-poimîine o să-l auziți:

— Cînd eram mic adormeam cu degetul în gură... Și o să adauge:

— Ce prostuț eram!

CĂLUŢUL

Pe covorul albastru din sufragerie totul era cu putinţă. Mai cu seamă de îndată ce se însera, cu puţin înainte de a se aprinde lumina. Atunci păpuşa şchioapă se prefăcea în balerină, căruciorul hodorogit în caleaşcă, pe capra căreia ursuleţul devenea prinţul din poveste, iar tata... Ei bine, tata se făcea căluţ. De mult, de mult, de cînd fetiţa nu era mult mai mare decît păpuşa ei cea mare, în fiecare seară avea loc această simplă minune. Tata se aşeza în patru labe pe covor şi... gata căluţul! Din cîteva opinteli fetiţa se căţăra pe spinarea lui, apoi urma goana cea mare. Căluţul putea sări peste stîncile cele mai semeţe pe care, dacă nu erai atent le confundai cu nişte scăunele, zbura peste rîurile ce tot izvorau te miri cum din covor, intra în pădurea cea întunecată de sub masă şi se strecura printre prăpăstiile uriaşe dintre cele două fotolii. Trecea în cîteva clipe dintr-o ţară într-alta, dar oricît de departe ar fi ajuns, nu depăşeau colţurile covorului albastru.

După un timp însă căluţul obosea, voia să se oprească să răsufle şi să se îndrepte din şale. Apoi ar fi vrut să se aşeze în fotoliu şi să-şi citească ziarul. Şi, pentru că, se vede treaba, nu era un căluţ prea de tot fermecat, spunea gîfîind:

— Uf, am obosit, draga mea.

Fetița însă nu cunoștea limba căluților. Chiuia, lovea cu pintenii în coastele lui și în loc de orice răspuns spunea:
— Diii!
Călutul bombănea, scutura coama și o mai trecea o dată munții, zbura din nou peste rîuri, se mai strecura printre prăpastiile știute și cînd se oprea, în sfîrșit, lîngă bufet, suspina:
— Mi-e sete, draga mea... Gata!...
Fetița însă îl apuca de urechi și poruncea atît:
— Diii!
Cînd,tîrziu, călărețul obosea, călutul avea voie să treacă într-un fotoliu. Acum călutul nu mai era căluț. Era tata.
— Adu-mi ziarul din palton, spunea el, ștergîndu-și sudoarea. Și un pahar cu apă.
Fetița înțelegea prea bine graiul lui. Acum însă se juca cu călutul ei de lemn.
— Întîi să-i dăm lui să bea apă, zicea. I-e sete, săracu'!...
Făcea palmele căuș și își adăpa călutul de lemn cu apă răcoroasă din cel mai umbros colț al odăii, dintre dulap și mașina de cusut. Oho, nu era ușor.
— Îmi aduci și mie puțină apă? întreba din nou tata după un timp.
— Întîi să-mi culc călutul, tăticule. E obosit, săracu'!
După o vreme, cînd tata termina de citit ziarul, fetița se pregătea și ea de culcare. Își așeza călutul în mijlocul patului, îi potrivea perna, îl învelea în plapumă, iar ea moțăia ghemuită într-un colț.
Adormea aproape cînd tata se apropia, o învelea în plapumă, îi punea perna, iar pe căluț îl așeza alături, pe noptieră.

Atunci fetița deschidea o clipă ochii și murmura toropită:
— Vezi ce rău ești tu, tată? Nu iubești de loc călutul... Nici nu-l lași să doarmă ca oamenii.
Și adormea suspinînd.

POVESTE DE TOAMNĂ

Cum de ajunsese greierașul în bascul fetiței nu e greu de spus. Mai mult ca sigur că bascul ajunsese la greieraș. Își cam făcea de cap bascul. Doar că nu pleca singur de acasă. Încolo, rămînea pe unde-i trăznea lui prin minte: în curte, la piață, prin parc... Ce-i drept , în cele din urmă tot se întorcea el acasă. Firește, nu singur. Îl aducea, bîzîind, cu lacrimi în ochi, fetița. Dar parcă numai bascul avea chef de ducă ? Lipseau — și totdeauna cînd avea mai mare nevoie de ei — ba ciorapii, ba cîte un pantof, ba funda, șorțulețul, galoșii...

— Numai capul nu l-ai pierdut încă! o certa mama în timp ce, la oglindă, fetița se încredința că într-adevăr capul e la locul lui. Caută-ți bascul. N-ai să pleci din casă fără el. Uite, afară plouă... Acuși trebuie să pleci la grădiniță.

Fetița își aruncă privirea pe geam. Într-adevăr, ploua și ultimele flori de ochiul-boului parcă plîngeau, zgribulite. Roaba piticului de la portiță era plină cu apă, iar dudul cu crengile dezgolite se mișca bătut de vînt. Era toamnă și curtea, altădată plină de flori, părea mohorîtă

și străină. Doar globul de sticlă vîrît într-o țepușă în dreptul piticului strălucea, spălat de ploaie, parcă mai roșu și mai vesel ca oricînd.
În aceeași clipă fetița zări bascul! Era pe capul piticului... Îl uitase de cu seară!
Alergă în curte, apoi se întoarse și își potrivi bascul în fața oglinzii. Atunci se pomeni cu un țîrîit abia auzit chiar lîngă ureche.
— Un greieraș, se bucură fetița și începu să-l caute: pe măsuța oglinzii, în sertare, după fotoliu, în dulap...
— Acum ce-ai mai pierdut? Ce tot răscolești? o întrebă mama.
Fetița nu spuse nimic, dar în aceeași clipă un țîrîit prelung se auzi în apartament.
— Un greiere!? se miră mama. Ăsta o să ne sîcîie toată toamna. Las' că-l găsesc eu...
Dar nici gînd să-l găsească pentru că greierele era chiar în bascul fetiței și țîrîia într-una. Apoi tăcu. Fetița îl descoperise, micuț și negru, aproape amorțit, și, după ce îl încălzise cu răsuflarea ei, îl așezase în patul păpușii. Adormise, se vede, căci toată ziua nu mai scosese nici un sunet. Abia spre seară, cînd toți ai casei se pregăteau să plece în oraș, iar fetița își căuta un pantof rătăcit, se făcu din nou auzit.
Mama ridică din sprîncene.
— S-a oploșit în apartament, zise ea cu năduf. O să mă ocup eu de el cînd ne întoarcem. Acum încalță-te odată!
— Nu-mi găsesc pantoful, vru să spună fetița, dar în aceeași clipă, de sub pat, se auzi greierele.

— Cri-cri... E aici! Aici e pantoful tău, țîrîia el vesel.
— L-ai găsit?
— Da, mamă, zise fetița.
— Ești gata?
— Da. Numai să-mi găsesc șiretul.
Îl căuta în sertare, în cutia cu pudră, prin cărți și mama o certa spunîndu-i că e dezordonată, că mereu întîrzie din pricina ei, că acum e mare, că n-o mai ia cu dînsa niciodată. Și tocmai se așternuse ea pe căutat cînd din dreptul scrinului se auzi din nou țîrîitul cunoscut.
— Cri-cri. E aici! Aici e șiretul tău.
Fetița se năpusti într-acolo și își zări șiretul pierdut. Făcuse din el cordon ursulețului și apoi uitase.
— L-am găsit, izbucni fetița bucuroasă și, parcă și mai bucuros greierașul se porni pe cîntat.
— Cri-cri! Eu l-am găsit! Cri-cri...
— Își face de cap gîngania asta, bodogănea într-una mama.
Parcă înfricoșat, greierele tăcu. Tăcu mult timp. Abia a doua zi, cînd fetița trebuia să plece la grădiniță și nu-și găsea batista se auzi din nou. Țîrîia de sub fotoliu.
— După-masă îi vin eu de hac, spuse mama.
Fetița nu zise nimic. Pîndi pînă se auzi că mama trebăluiește la bucătărie și se aplecă spre fotoliu. Greierașul țopăia chiar pe batistă!
— Taci! Mama o să te alunge, șopti fetița.

POVEȘTI

— Dacă îți rătăcești lucrurile eu ți le găsesc și te chem. Tu ești o fetiță bună, m-ai adus la căldură, mi-ai salvat viața... De ce să te certe mama ta? Chiar dacă mă amenință eu nu te părăsesc...
— Și fundițele unde le-ai pus? Uite, e 8 fără 10 și tu nu ai fundele, se auzi vocea supărată a mamei.
— Cri-cri, se auzi de după bibliotecă greierele. Fetița își găsi pe dată fundele, dar mama tocmai spunea bunicii să pregătească niște apă clocotită pentru după-amiază.
— Isprăvim noi cu el!
Fetița se posomorî și ținînd greierașul în palmă, îl certa:
— De ce nu taci? Te ascund eu la căldură toată toamna numai să taci...
— Nu pot! scînci greierașul. Cum să tac cînd te văd atît de necăjită că nu-ți găsești lucrurile? Nu, n-am să tac...
— Și dacă te găsește mama?
— Atunci, țîrîi trist greierele, atunci o să fie rău... Dar văzînd lacrimile ce izvorau din ochii fetiței, se porni să cînte vesel.
— A înnebunit greierele ăsta, vorbea supărată mama. Așa nu se mai poate...
După-masă însă fetița veni de la grădiniță și își puse toate lucrurile în ordine: pantofii, șorțulețul, ghiozdanul... Dormi puțin, apoi își aminti de greiere. Nu-l auzise de atîta vreme. L-o fi găsit mama? L-au alungat? Căută peste tot, nu-l găsi și îi venea să plîngă... «Precis, l-au alungat, săracul»... Unde-o fi? Unde ești, greierașule?

Atunci dintr-un colț al casei se auzi încet:
— Cri-cri... Aici sînt... Eu pentru tine stau aici. Dacă o să ai nevoie de mine, cînd rătăcești ceva, eu voi cînta...
— Taci, prostuțule... Taci... N-o să mai rătăcesc nimic... Sst, să nu audă nimeni...
Și greierele nu mai zise nimic. Doar din cînd în cînd șoptea:
— Cri-cri... Sînt aici... aici...
Iar mama se plîngea bunicii: Mi-a rămas în urechi țîrîitul păcătosului de greiere. Și-a stat doar două zile aici. Închipuiește-ți că rămînea toată iarna.
Din ziua aceea însă fetița își punea toate lucrurile la locul lor și doar înainte de culcare își arunca privirea spre ungherul unde își ascunsese greierașul. Iar acesta țîrîia încet, încet:
— Cri-cri! Sînt aici... aici...
Și adormeau amîndoi.

FETIȚA CU FOARFECELE

Povestea ce urmează o știu de la o fetiță. Eu n-am scornit și n-am adăugat nimic. Și, vă rog să mă credeți, tare aș fi adăugat măcar o întrebare. De pildă: unde a întîlnit ea, o fetiță de numai patru ani, puiul de hipopotam? E clar că nu în curtea blocului unde am cunoscut-o și nici în împrejurimi. De fapt, în clipele acelea era supărată.

Voia să plece în lume. Nici mai mult nici mai puțin.

— De ce? am întrebat-o mirat și mi-a răspuns suspinînd:

— Să caut o mamă care să-mi dea voie să mă joc cu foarfecele.

Și a plecat... Unde? În lume, de bună seamă. În lume sînt și hipopotami. Cît o fi mers de departe, nu știu. Destul că nu peste mult timp fetița se întîlni cu puiul de hipopotam.

Era și el supărat. Se trezise dis-de-dimineață, vesel ca în orice dis-de-dimineață. Avea poftă de joacă și, cum era singur, căutase în toată casa o jucărie. Nu găsise însă decît vreo zece perechi de foarfeci.

Puiul de hipopotam nu mai văzuse foarfecă. Un timp crezu că sînt de mîncare. Le luă, le mirosi, înghiți chiar vreo cinci perechi, dar nu aveau nici un gust. Poate sînt jucării, își zise. Dar cum să se joace

cu ele? Nu erau nici de plastilină, nici cuburi. Să fie un fel de păpuși? Dar cine a mai văzut, se întreba el, asemenea păpușă cu două capete și picioare așa de caraghioase, subțiri și strîmbe?

— Oare la ce folosesc? își frămînta puiul de hipopotam mintea tocmai cînd se ivi fetița.

— La tăiat unghiile, îi spuse aceasta.

— Ce bine! Unghii am și eu, se bucură puiul de hipopotam, încercînd forfecuța la unghia lui cea mare de la degetul mic.

— Bagă de seamă, te înțepi! strigă fetița. Nu apăsa așa!

— Mă înțep? rîse puiul de hipopotam. De cînd vreau să mă înțepe ceva! Și începu să apese cu toată puterea foarfeca, dar după cîteva minute porni să plîngă de ciudă.

— Nu înțeaaapă! De ce nu înțeapă?

Zvîrli furios forfecuța și luă de jos o foarfecă mare.

— Asta la ce folosește? întrebă el.

— La tuns, zise fetița. Frizerii taie părul cu ea.

Am și eu nițel păr la urechi.

— Stai! țipă speriată fetița. Îți zgîrii urechea.

— Da? Ce bine, ce bine, grohăi și mai mulțumit micul hipopotam. De cînd vreau să mă zgîrii și eu cu ceva. Toți au cîte o zgîrietură, numai eu n-am nici una.

Împinse, sfredeli, apăsă... Degeaba. Foarfecele se opinteau în pielea lui ca într-o carapace de plută.

— Nu pooot! Nu mă zgîrie! urlă el și azvîrlind foarfeca luă din grămadă, trei perechi de foarfeci și mai mari, lungi și tăioase ca niște săbii încrucișate.
— Astea la ce folosesc?
— Acestea taie iarba, îi explică fetița, cu astea se taie crengile pomilor, cu celelalte, tabla de pe acoperișuri. Atențiune! îți tai degetele! strigă fetița văzînd că micul hipopotam are lacrimi în ochi. Dar lacrimile lui aveau altă pricină.
— Nu-mi taie nici măcar degetul cel mic! începu el să plîngă cu hohote. Și, înciudat, călca în picioare grămada de foarfeci.
— O să te certe mama ta, zise fetița. Nu așa se umblă pe foarfeci... vreau să zic cu foarfecele...
Nu-și termină însă bine vorba și sosi mama hipopotamului. Aducea vreo douăzeci de perechi de foarfeci de toate formele și mărimile.
— Ce faci, nepricopsitule? îl certă ea. De ce calci pe foarfeci?
— Nu folosesc la nimic, răspunse puiul de hipopotam.
— Cum să nu folosească? O să ne culcăm pe ele. De aceea le-am adus... Le punem în saltea și vom avea un așternut minunat.
Într-adevăr, vîrî cu grijă toate foarfecele în așternut apoi zise puiului:
— La culcare! Pune-ți pijamaua.
Atunci, dînd cu ochii de fetiță îi spuse cu drăgălășenie:
— Culcă-te și tu dacă vrei. E o saltea minunată...
— Mie mama nu-mi dă voie să mă joc cu foarfecele, spuse fetița.

— Mă mir, zise mama hipopotamului, căscînd, în timp ce se pregătea să își îmbrace pijamaua. De ce să nu te lase? Sînt jucării foarte bune: nu înțeapă, nu zgîrie, nu taie... Și, pe urmă, de cum se face seară, le poți pune în așternut și faci o saltea minunată. Pe foarfece poți dormi foarte bine...

Atunci fetița începu să se frece la ochi. Cei doi hipopotami, numai în maieu, gata de culcare, aveau o piele groasă, tare și vîrtoasă, ca un cauciuc de automobil. Fetița se uita la mîinile ei, la pielea ei subțirică, albă, se uita la pielea hipopotamului, neagră și tare, ca asfaltul, și din nou la mîinile ei cu piele subțire și... nu mai zise nimic.

Absolut nimic! Și tare aș fi vrut să mai spună ceva. De pildă, de unde aveau cei doi hipopotami atîtea foarfece? De unde aveau pijamale? Știam că numai zebrele au pijama. De atunci însă fetița nu se mai juca cu foarfecele. Își privea degetele mici și delicate, privea tăișul foarfecelor și nici nu le atingea.

— Are dreptate mămica. Foarfecele nu sînt jucării, își spunea. Cu puii de hipopotami e altceva, cu totul altceva. Puilor de hipopotam le dă voie mămica lor...

EU ERAM ZÎNA

Și jucăriile se joacă! Știu cam tot atîtea jocuri ca și stăpînii lor, numai că fac mai puțină gălăgie. Iar cînd se satură de joacă se întind la taifas, povestesc pe șoptite, iar șușoteala lor te îndeamnă la somn. Poate de aceea, deși uneori se întîmplă să le auzi glasul, ți se pare că ai visat. Și totuși, sînt aproape sigur că pe mine glasul jucăriilor nu m-a adormit. Dovadă povestea ce urmează, pe care o știu de la un cal. Un cal de lemn, firește, și pe deasupra trist.

Calul de lemn se plîngea umbrelei mele, pe care o pusesem la uscat, lîngă sobă. O luase, se vede, drept o jucărie. Și nici nu vă închipuiți, copii, ce jalnici sînt caii cînd plîng. Mai ales caii de lemn... Îi auzeam vocea tristă, scîrțîită, ceva asemănător cu șiroitul apei de pe un acoperiș într-o zi ploioasă. Își destăinuia necazul:

— Cu mine nu se joacă nici o jucărie. Mi s-a urît de atîta singurătate și mi-am luat lumea în cap. Tu ce faci? întrebă el pe umbrelă cu glas aproape sugrumat. Te joci cu mine?

— Eu mă usuc, răspunse aceasta.

— Da? se învioră căluțul de lemn. Și eu mă uscam!
— Eu sînt umbrelă, de aceea mă usuc...
— Și eu eram umbrelă, tropăi căluțul voios.
— Bine, îngădui umbrela. Atunci tu erai umbrelă și eu eram calul de lemn.
— Cal de lemn eram eu!
— Și umbrelă și cal de lemn?
— Da, rosti răspicat căluțul, răsucindu-se pe picioarele dinapoi. Dacă-ți place!
Urmară cîteva clipe de tăcere, în care timp era să ațipesc de-a binelea, dacă nu m-ar fi picurat un strop prelins de pe umbrelă.
Auzii din nou glasul calului. Acum era iarăși jalnic, scîrțîit.
— Vezi? Nici nu te joci cu mine. Cît ești tu de neagră și de udă... Cu mine nimeni nu se joacă. Nici o jucărie. Joacă-te! Auzi? continua s-o roage căluțul cît putea el de jalnic. De-a ce vrei tu!
— Bine, răspunse împăciuitor umbrela. Hai să ne jucăm...
— De-a ce? tresări căluțul.
— De-a «Cal de prinț și de-mpărat». Vrei?
— Vreau! Eu eram prințul și tu erai calul, zise calul.
— Dar tu ești cal de-adevăratelea, se îmbufnă umbrela. De ce să nu fii tu calul?
Calul chibzui cîteva clipe, apoi glăsui hotărît:
— Bine. Atunci eu eram și cal și prinț. Dacă-ți place. Ei?

Umbrela părea plictisită.
— Fie, zise alene. Tu erai și cal și prinț. Iar eu... eu eram zîna.
— Eu eram zîna! necheză călutul sărind în două picioare.
— Și eu ce eram? se încruntă umbrela. Prințul cel frumos?
— Nu... Prințul cel frumos eram eu!
— Și cal, și prinț, și zînă?
— Dacă-ți place! bombăni călutul și se răsuci îmbufnat spre perete. Aștepta ca umbrela să mai zică ceva, dar aceasta tăcea. Ba nu. Picura în timp ce calul scîncea cu reproș, așa cum numai un cal trist și de lemn poate s-o facă.
— Vezi? ziceai că te joci. Cu mine nici o jucărie nu se joacă... Joacă-te! Nu te joci?
— Mă joc.
— De-a ce?
— De-a nimic, vorbi umbrela plictisită. Și tăcu.
— Perfect, eu eram nimic! necheză călutul, dar nimeni nu-i răspunse. Umbrela numai, pare-mi-se, rîse. Dar poate se bucura pentru că era uscată și putea să plece din nou la plimbare. În colțul unde se retrăsese calul de lemn bodogănea:
— Mereu pățesc așa. Nici o jucărie nu se joacă cu mine. De aceea plec în lume... Plec!
Țipa atît de tare, încît am tresărit. Cînd am deschis ochii, plecase. Rămăseseră doar niște urme pe parchet. Dar poate că nu erau decît pică-

turile prelinse din umbrelă. Şi totuşi în urechi îmi răsuna mai departe nechezatul lui bîzîit sau bîzîitul lui nechezat. Îl auzeam cît se poate de clar. Nu, nu semăna cu şiroitul apei pe acoperiş. De altminteri, ploaia contenise şi raze sîngerii străpungeau geamul deschis, de unde venea acea voce ciudată, cînd plîngăreaţă, cînd răstită. Se auzea perfect. Spunea:

— Eu eram zîna cea bună şi prinţul cel frumos tot eu... Dacă-ţi place! Dacă nu, pagubă-n ciuperci. Mă joc cu căluţul meu. Şi ţie nu ţi-l mai dau niciodată!

Sub geam erau două fetiţe, dar vocea era a Mihaelei, micuţa mea vecină. Pe cealaltă n-o cunoşteam.

— Vă jucaţi? le-am întrebat.

— Da, mi-a răspuns necunoscuta.

— De-a ce?

— De-a nimic, zise ea. Şi plecă.

Începuse din nou să picure. M-am aşezat din nou pe fotoliu. Umbrela era la locul ei, uscată. Şi nu ştiu cum, aţipind, am auzit o voce susurîndu-mi la ureche, dar poate că nu era decît şiroitul ploii pe acoperiş. Spunea aşa:

— Şi jucăriile se joacă. Se joacă şi ele. Ştiţi cum? Întocmai ca şi stăpînii lor. Poate de aceea, deşi ştiu tot atîtea jocuri, ca şi aceştia, cîteodată, se joacă şi ele, bietele, de-a nimic.

INIMA IEPURAŞULUI

— Bunule doctor, sînt bolnav?
Aceasta fu întrebarea cu care iepurașul intră gîfîind în cabinetul medical. În așteptarea răspunsului, buzele îi tremurau într-una.
Doctorul era obișnuit cu astfel de întrebări. Era obișnuit și cu iepurașii, numai că de data asta... Ei, bine, de data asta deschise ochii atît de mari, încît ochelarii i se ridicară parcă singuri de pe nas și i se opriră pe frunte.
— Ce fel de iepure ești dumneata? întrebă doctorul aproape speriat.
— Nu sînt iepure... sînt un iepuraș, bunule doctor.
— Ce fel de iepuraș?
Între timp doctorul își pusese o altă pereche de ochelari și ștergea grăbit o a treia. Izbuti, în sfîrșit, să dea glas nedumeririi.
— Bine, dar... iartă-mă, zise el, consult de-o viață întreagă tot soiul de iepurași: adevărați, de turtă dulce, de ciocolată, de catifea, dar nu te supăra, dumneata nu semeni a iepure! Ai avut vreun accident?
— Nu.
— Mda, se scărpină doctorul după ureche. Știi, arăți de parcă ai fi scăpat din gura unei haite de cîini. Îți lipsește o lăbuță...

— Ştiu, bunule doctor. Asta nu-i nimic...
— Cum nu-i nimic? Eşti ciung!
— Provizoriu. Am s-o capăt înapoi.
— Nu pricep, zise doctorul, scuturîndu-şi capul cu atîta putere, încît boneta i se rostogoli de-a dura pe podea.
— Ştiţi, începu să explice fără chef iepuraşul, mîna am împrumutat-o cuiva.
— Cum ai împrumutat-o? Doar nu e o mînă de-fîn?!
— Să vedeţi, continuă iepuraşul, venind spre cabinet am auzit o voce stinsă în scorbura unui copac. «Oricine ai fi, dă-mi, te rog, o mînă de ajutor. Nu pot ieşi din scorbură.» Era o biată păsărică ce îşi găsise acolo adăpost de frica uliului. Aşa zicea într-una. «Dă-mi o mînă de ajutor...» Cum era să nu i-o dau? I-am dat-o de tot, poate mai are nevoie. Dar nu despre asta e vorba, bunule doctor, ci despre altceva, suspină iepuraşul. Spuneţi-mi, sînt bolnav? Grav bolnav?
— Se înţelege, fără o mînă... Dar, ia stai! se încruntă doctorul. Îţi lipseşte şi un picior! Nu cumva... l-ai împrumutat?
Iepuraşul nu-şi găsea astîmpărul.
— Iertaţi-mă, bunule doctor. Dumneavoastră vă luaţi cu vorba... Lăsaţi piciorul. Altul e necazul.
— Cum altul? se holbă doctorul şi ochelarii îi căzură parcă singuri de pe frunte în buzunarul halatului.
— Cu piciorul e limpede. Eu l-am dat...

— ??
— Mă rugase o broască țestoasă. Era răsturnată pe spate, își bălăbănea picioarele și striga: «Oricine ai fi dă-mi, te rog, un picior, ca să mă răstorn la loc». I l-am dat de tot. Poate mai are nevoie... dar nu asta mă aduce la dumneavoastră.
— Nici asta? Dar e nemaipomenit! Ești extraordinar...
— Altceva mă îngrijorează, bunule doctor. Și încă de mult.
— Știu! exclamă doctorul. Urechile?
— Ce-i cu urechile?
— Îți lipsește o ureche!!!
— A,da, spuse nepăsător iepurașul. I-am dat-o sturzului...
— De ce? Doar are ureche și încă muzicală. De ce?
— Aici nu e vina mea... Venind încoace l-am auzit cîntînd. Cînta într-adevăr minunat. În tufișuri niște vrăbii ciripeau: «E sturz! E sturz!» Grăbit cum eram, îngrijorat, zăpăcit, știu eu, am înțeles: «surd». Mi-am zis: «Cîntă atît de frumos, păcat să fie surd». Și i-am dat o ureche a mea.
— Sturzului?
— Da, surdului... vreau să zic sturzului. E vina mea, v-am spus. Dar nu-i nimic, urechea o pot lua înapoi. Și piciorul. Și mîna. Se pot lipi la loc. Sînt doar un iepuraș de traforaj. Altceva, repet, mă aduce la dumneavoastră. Să vedeți...
Dar doctorul nu mai asculta spusele iepurașului. Îl privea doar cu

ochii blînzi, duioşi. Şi cînd iepuraşul se opri, spuse doar atît:
— Dumneata, iepuraşule, ai o inimă de aur!
Îl strîngea la piept, mîngîindu-l pe creştet. Dar iepuraşul nu-şi mai putea ţine lacrimile. Începu să plîngă şi plîngea, plîngea cu hohote.
— Vedeţi? izbuti el în cele din urmă să vorbească. Vedeţi? Tocmai asta m-a adus la dumneavoastră. Toată lumea îmi spune la fel: că am o inimă de aur. E grav, doctore? E grav? Ştiu, la mine totul e de lemn. Asta nu mă deranjează. Dar inima, inima nu vreau să fie de aur, bunule doctor. Aş vrea o inimă adevărată. De aceea am venit... De ce zîmbiţi? De ce? plîngea iepuraşul şi nu se opri decît în clipa cînd în ochii doctorului se iviră două boabe limpezi şi fierbinţi. Atunci întrebă liniştit:
— Sînteţi bolnav, bunule doctor? E grav? Să chem un doctor?
Nu mai aşteptă însă răspunsul. Se răsuci pe călcîie şi plecă în goană.

FETIŢA, ROBOTUL ŞI ALŢII...

Cred că a fost darul bunicii. De cînd o chinuia din nou reumatismul, stătea mai mult în pat, citea fel de fel de reviste, urmărea emisiunile de știință de la radio și televiziune și poate că — la un moment dat — sătulă să tot croșeteze, s-a apucat să-l meșterească. Da, cred că a fost darul bunicii! Era atît de bună și de grijulie cu fetița, încît, de bună seamă, cînd și-a dat seama că n-o mai poate ajuta ca pînă atunci a inventat Robotul cu pricina.

Fapt este că într-o bună dimineață, după ce deșteptătorul sunase pînă la istovire, iar fetița, între perne, se pregătea să-și prelungească somnul, la patul ei nu mai veni bunica să o ia în brațe și să o ducă la baie, ci... Robotul.

Mormăia cu o voce blîndă, ce semăna grozav cu cea a bunicii, parcă nițel mai înfundată:

— Hai, fetițo, deschide ochii! E ora 7...

Fetița clipi nedumerită, apoi se sperie:

— Cine ești tu?

— Robotul tău! De acum încolo eu o să am grijă de tine. Hai să ne spă-

lăm ochișorii! Uite, îți potrivesc apa la robinet, îți întind pasta de dinți pe periuță, te pieptăn, îți încălzesc prosopelul... Toate acestea le făcea bunica, dar eu le fac mai repede, observi? Am și isprăvit! Și, în timp ce tu dormeai, ți-am făcut ghiozdanul, ți-am lustruit pantofii, ți-am găsit ciorapii desperecheați. Știi unde era unul? Sub covor. Tu nu l-ai fi găsit niciodată. Eu rezolv într-o clipită sute de lucruri.
Robotul înălță nasul și fornăi ușor:
— Simți ceva? E aroma cafelei. Te așteaptă aburind în ceșcuță. Și dacă vrei frișcă, spune-mi! Cît ai bate din palme ți-o și procur. Spune-mi tot ce vrei, nu te jena! Știu de pildă, că în timp ce ai tăi îți înnodau ori mai degrabă îți deznodau șireturile, obișnuiai să îți mîngîi pisoiul. Dacă vrei, îți aduc toți motanii din cartier, să știi! Eu sînt mai perfecționat decît orice bunică.
— Așa e! se bucură fetița. Ești grozav! Îmi știi toate gusturile și îmi îndeplinești toate dorințele. N-o să mai am nevoie de nimeni afară de tine. Nici nu-mi vine să cred: în cinci minute sînt gata de plecare. Mi-a mai rămas atîta timp, că nici nu știu ce să fac.
— Treci pe la bunica! o sfătui Robotul.
— Aș! O să mă trimită după pîine.
Robotul rîse:
— Pîine? Am adus eu. Ți-am făcut și sandvișurile pentru recreația mare, le-am pus în punga de celofan... Altceva ce mai vrei?
— Nimic! răspunse fetița.

— Bine, vorbi liniştit Robotul, atunci e rîndul meu. Vreau să mănînc!
— Da?! N-ai decît! încuviinţă fetiţa. Frigiderul e plin.
Robotul clătină din cap:
— Nu, nu e pentru mine! Eu nu mănînc nici brînză de vaci, nici slănină, nici sardele...
— Dar ce?
— Curent electric. Mi-e foame de curent, o, dar ce foame! Aş fi în stare să mănînc tot curentul din oraş.
— Tot?! se miră amuzată fetiţa.
— Tot!
— Mănîncă-l sănătos, rîse fetiţa şi, punîndu-l în priză, plecă.
Robotul nu minţea. Îi era o foame cumplită, îi zăngăneau măruntaiele şi — timp de-un ceas şi mai bine — înghiţi tot curentul oraşului. Tramvaiele şi troleibuzele se opriră locului, maşinile din fabrici înţepeniră şi ele, lifturile rămaseră între etaje, prin case aparatele electrice zbîrnîiau neputincioase, apoi tăcură.
Fetiţa nu ştia nimic. Şi cînd la prînz se întoarse acasă, îl întrebă:
— Te-ai săturat?
— Da, răspunse Robotul, dar acum mi-e sete! Pune-mă la robinet! Mi-e o sete, o, dar ce sete! O să beau toată apa din oraş.
— Toată?
— Toată!
— Bea-o sănătos! rîse fetiţa. Dacă mi-e sete, eu o să beau un sirop.

Robotul nu se lăuda nici de data asta. Şi, în timp ce fetiţa îşi vedea de lecţii, tot oraşul rămase fără apă. În băile publice oamenii rămăseseră acoperiţi de clăbuc, găinile puse la fiert sfîrîiau afumate, gospodinele alergau de la o cişmea la alta.

Abia într-un tîrziu, cînd Robotul îşi potoli setea, apa începu din nou să curgă. Afară se însera, iar Robotul spuse dîrdîind:

— Mi-e frig de cum dă seara. Leagă-mă de calorifer! Dar o să iau toată căldura oraşului, să ştii!

— Să fii sănătos! rîse fetiţa.

Într-adevăr, oraşul rămase fără căldură în acea seară. Şi era un frig de trosneau pietrele.

În camera fetiţei era însă cald ca în baie, şi, pe covor ea se juca cu Robotul.

— Mi-ai dat totul, îţi dau şi eu totul! spunea încălzit şi generos Robotul. Spune-mi ce vrei, nu te sfii! Îţi pot aduce munţi de portocale, o pădure de brazi cu veveriţe cu tot, cai verzi pe pereţi, orice doreşti.

— Vreau să dorm! Am obosit! răspunse fetiţa.

— Te cred! oftă Robotul. Am obosit şi eu, dar nu pot dormi. Pentru asta ar trebui să-mi spui ceva.

— Ce? întrebă fetiţa căscînd.

— Ceva foarte simplu. Un cuvînt bun, frumos.

Fetiţa se strîmbă enervată:

— Vorbeşti prostii! Lasă-mă să dorm, mi-e somn. Şi se vîrî în pat mormăind, pe jumătate adormită. Auzi, ce mofturos! Nesătulul! După

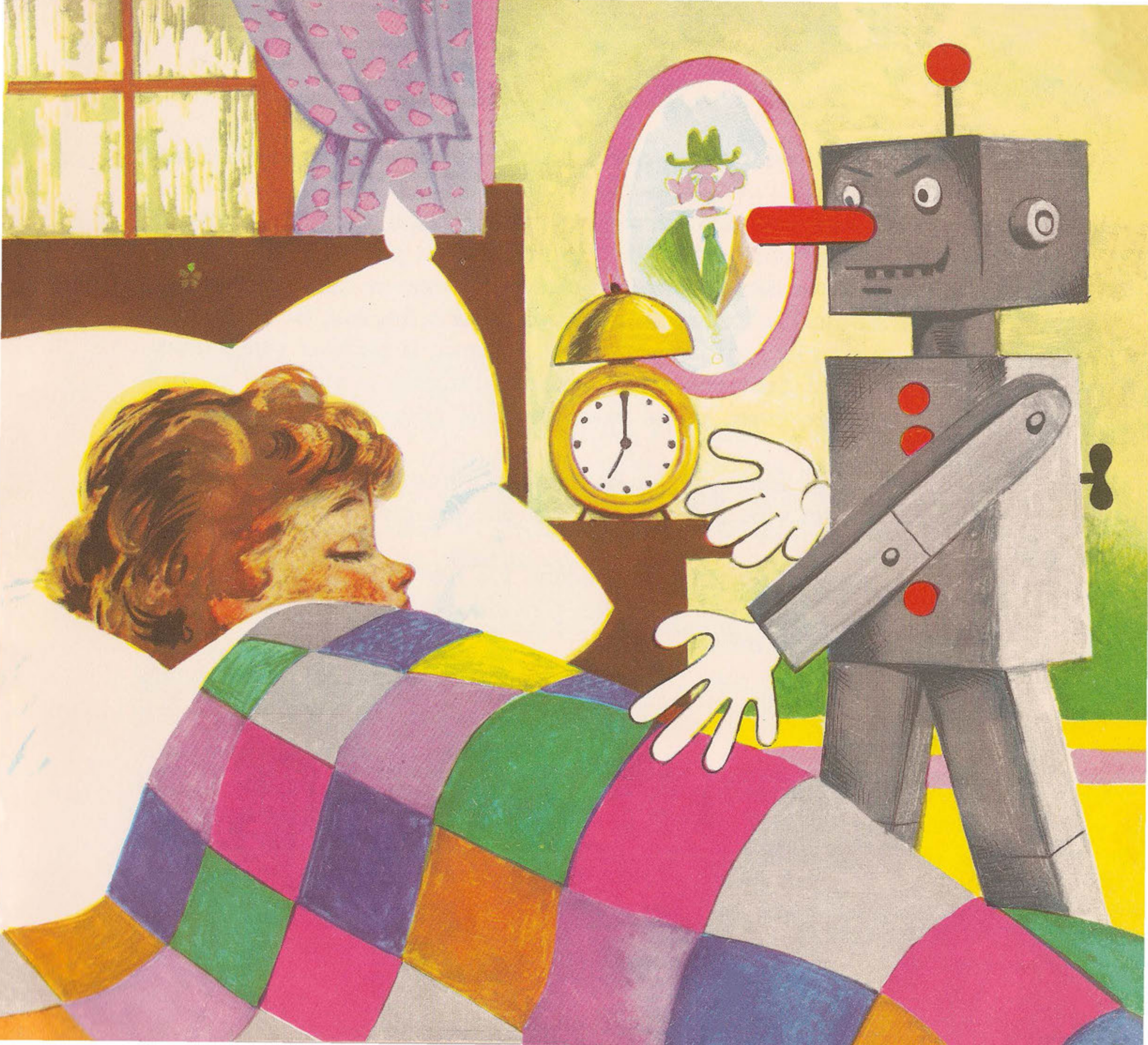

ce îi dau toată lumina, apa, căldura din oraș, mai are și pretenții. Marș, cară-te de aici!

Robotul plecă și se făcu din ce în ce mai mic. Mai mic decît ghemul de lînă al bunicii. Nu-i exclus să fi intrat chiar în ghem, căci prea se încurcase dintr-o dată, iar bunica ofta și bodogănea într-una.

A doua zi, după ce deșteptătorul sunase pînă la istovire, iar fetița, între perne, se pregătea să-și prelungească somnul, la patul ei veni bunica.

— Hai, fetițo! Sus! Hai să ne spălăm ochișorii! Uite, ți-am potrivit apa la robinet, ți-am întins pasta de dinți pe periuță, ți-am încălzit prosopelul...

— Lasă-mă-n pace! mormăia pe jumătate adormită fetița. Du-te, du-te de aici! Las-că vine Robotul. Le face el toate mai bine și mai repede ca tine...

Dar Robotul nu se mai ivi niciodată. De fapt el ar fi vrut un lucru foarte simplu. Doar un cuvînt bun și frumos: «Noapte bună!» sau «Mulțumesc!» sau «Pe mîine!».

...Fetiței însă nici nu-i trecea prin minte. Spunea atît de rar aceste vorbe! Dar și Robotul era un mofturos, nu-i așa? Nu-i ajungea că îi dăduse totul...

Tot ce nu era al ei...

ÎNTRECEREA

În dimineața aceea — ca în fiecare zi — de cum se întîlniseră, începură să-și măsoare urechile. Și, ca în fiecare zi, tot de aci se iscase sfada:
— Am cele mai mari urechi din lume, mormăise puiul de elefant țopăind greoi în jurul celorlalți, mișcîndu-și urechea în nasul lor.
— Mari, dar zdrențuite și murdare, se înfierbîntă iepurașul. Parcă sînt tăvălite în cenușă. Uită-te la urechea mea, se lăudă el. E prelungă ca o sabie și catifelată ca un pămătuf de trestie.
— Da, dar e uscată ca o păstaie, spuse răutăcios măgărușul. Priviți-mă bine, urechi ca ale mele nu găsești pe tot pămîntul: mari, dar totodată delicate și puternice.
Micuță și curată ca un pahar, fetița se oprise pe o bancă din apropiere. Asculta fără să vrea vorbele celor trei și, rușinată, își pipăia urechile ei mici ca doi bănuți de aramă.
Cei trei nu se sinchisiseră de fetiță. Își urmau și mai arțăgoși sfada.
— Și nu e vorba numai de mărimea urechilor, vorbi puiul de elefant, deși, dacă le-aș întinde aș putea fi confundat cu un avion gata de zbor.

Urechile mele au cel mai fin auz: cînd mi-e sete eu aud clipocitul unui izvor de la o poștă.

— Ia te uită cu ce se laudă, i-o reteză iepurele. Cine nu știe că noi avem cel mai bun auz? Eu, dacă vrei să știi, aud pînă și foșnetul unui fir de iarbă... și încă în somn!

Măgarul nu se lăsă nici el mai prejos. Coama i se zbîrli de mîndrie și răcni:

— Sst! Auziți un fîșîit? Nu vă speriați e umbra unei păsări alunecînd peste fîneață.

— Ești un lăudăros, spuse iepurașul. Nu se aude nimic.

— Și tu ești un mincinos, ripostă măgărușul zvîcnind din coadă, gata de bătaie.

— Ușurel-ușurel, îi potoli elefănțelul, făcîndu-și vînt cu urechile. Știți ce? Haideți să facem o întrecere.

Și cum tocmai dăduse cu ochii de fetița ce stătea sfioasă pe bancă, îi spuse:

— Vrei să fii tu judecătorul nostru? Să hotărăști cine dintre noi trei aude mai bine. Cum vei spune tu așa să fie. Uite, încep eu.... Faceți liniște! tună puiul de elefant și, lipindu-și urechea de un copac, închise ochii. Nu se auzea nimic, dar mormăia mulțumit.

— Mda-mda... Cînd am plecat de acasă, explică el vesel fetiței, am uitat ușa deschisă. O aud cum scîrțîie, bătută de vînt. Ei, ce zici? Nu-i așa că am o ureche grozavă? și țopăind greoi nu mai contenea să se laude.

— Acum e rîndul meu, i-o tăie scurt iepurașul. Tăcere! Urechile lui parcă tremurau. Apoi, deodată, izbucni bucuros: — Sigur că da... E ceasul de acasă! A bătut ora două... Îi aud perfect ticăitul. Și, adresîndu-se fetiței: Ce părere ai despre urechea mea?
Fetița nu răspunse nimic, căci măgărușul tocmai cerea liniște. Își roti un timp urechile păroase, de parcă ar fi fost prinse în șuruburi, apoi trase un răget triumfător:
— Auziți! E sfîrîitul laptelui pe plită. L-am pus la fiert și acum dă în foc...
— Ei, ce părere ai? Cine a cîștigat? o întrebară tustrei într-un glas.
Fetița nu răspunse dintr-o dată. Se uită mirată la cei trei, care așteptau nerăbdători să-și spună părerea.
— Aveți toți trei un auz foarte prost, spuse ea liniștită.
— Cum așa? N-am auzit eu pocnetul ușii de acasă, bătută de vînt? Știi tu unde e casa mea?
— Eu locuiesc și mai departe, se miră iepurașul. Și n-am auzit tic-tacul pendulei?
— Și eu, ripostă măgărușul. Ce? E lucru ușor să auzi sfîrîitul laptelui pe plită tocmai de dincolo de deal?
Fetița nu se tulbură. Întrebă la fel de liniștită:
— Și atunci cum de n-ați auzit că mamele voastre vă strigă și vă caută prin toată pădurea...
— Hehe, rîse elefănțelul. Am auzit, cum să nu aud...
— Pentru asta nu trebuie cine știe ce ureche, adăugă iepurașul...

— Îți închipui că n-am auzit? Ha! Mă faci să rîd. Asta aud toată ziua, aude toată pădurea, vorbi măgărușul.
Fetița se ridică să plece.
— Ei, stai! Unde pleci? Întrebară toți trei.
— Acasă!
— De ce? Casa ta e la doi pași și am fi auzit perfect, nu te-a strigat nimeni.
— Ai auzit tu ceva?
— Absolut nimic. Nimeni nu te-a chemat, se miră și iepurașul.
— Atunci înseamnă că eu am un auz mai bun ca al vostru, spuse fetița. Eu aud *înainte* de a fi strigată.
Și se depărtă.
Cei trei se priviră prostește și, nu știu cum, urechile lor pleoștite păreau că se micșorează din ce în ce. Pînă și urechile elefantului păreau acum mai mici, mult mai mici, ca niște bănuți de aramă.

POVESTE DIN TOAMNA VIEŢII

Bostanul de care e vorba în povestirea noastră nu văzuse niciodată alţi bostani. Crescuse singuratec, într-un şanţ, la marginea unei porumbişti, ce se înălţa alături, ca o oaste cu săbiile scoase.

La adăpost, sub umbrela frunzelor sale, bostanul creştea, se îngrăşa, se rotunjea şi după un timp ieşi din groapa în care văzuse lumina zilei. Atunci privind spre tarlaua de porumb foşnitor, bostanul îşi zise: «Am să cresc pînă la marginea cîmpului. Am să calc totul în picioare. Numai să mă mai prăjesc o lună-două la soare.»

Aţipit într-o rînă, mîndru de puterea sa, bostanul nici nu băgase de seamă că vara era pe sfîrşite. Într-o dimineaţă, se trezi mişcat de ceva pe cît de neobişnuit, pe atît de neplăcut: frigul. Privi cu uimire în jur: cîmpul, cît vedea cu ochii, era pustiu. Bostanul nostru habar nu avea că în timp ce el dormise pitit sub frunzele sale, oamenii culeseseră şi porumbul şi îl căraseră în hambare.

— Aha, îşi zise el îngîmfat, acum că porumbul a fugit o să cresc nestingherit pînă la dealurile din zare şi o să-mi pun pe creştet pălăria albastră a cerului.

Pe jumătate galben, pe jumătate verde, cu niște vreji în jurul capului ca niște mustăți și cu un zbenghi în frunte, părînd un smoc de frizură, bostanul aștepta cu răbdare. Se culca seara și, tremurînd toată noaptea de frig sub frunzele ce îl înveleau, pîndea zorile să vadă cît a mai crescut.

— Ce-o fi cu mine? se întrebă după un timp bostanul nedumerit. Nu mai cresc cîtuși de puțin, deși loc am berechet. Atunci de ce au fugit toți din calea mea? N-au mai rămas decît dealurile să-mi țină piept...

Într-o seară, cînd cîmpul strălucea sub brumă ca acoperit de mii de ace de argint, bostanul auzi în apropierea sa niște șoapte înspăimîntate:

— Uite colo, în marginea arăturii...

— Ei?

— E un vînător! Îi vezi pălăria verde și mustața? Să fugim!

Se auziră niște zdupăituri și bostanul zări doi iepuri cenușii fugind cît îi țineau picioarele peste cîmp...

— Aha, se dumiri bostanul. Acum pricep de ce nu mai cresc eu. Sînt vînător, nu bostan.

Rămase țanțoș pe cîmp, uitîndu-se în dreapta și în stînga și așteptînd să se ivească vînatul. Spre dimineață, cînd tocmai clănțănea din dinți, se ivi chiar în dreptul său un porc mistreț.

Bostanul închise un ochi, ținti prelung și făcu: «poc!»

Mistrețul își văzu de drum netulburat.

— Poc! Poc! făcu din nou bostanul, așteptînd ca mistrețul să cadă

la pămînt, dar acesta pieri grohăind spre o pădurice de fag, unde, se vede, avea de gînd să-și ia micul dejun.

«Nu pricep... De ce n-a căzut?» se întreba bostanul nedumerit. Doar l-am ochit drept în frunte și de două ori în piept... Altă dată va trebui să țintesc și mai bine, își zise el punîndu-se la pîndă.

Nu peste mult, într-o seară, cînd frunzele ce îl înveleau păliseră de mult sub brumă, bostanul auzi un foșnet prin miriște.

— Stai! Nu te apropia...

— Ei?

— E un balon. Acolo, pe marginea arăturii. Jumătate galben, jumătate verde... Vrei să te înalți în văzduh la cea mai mică adiere?

Erau doi șoricei de cîmp.

— Aha, se dumiri bostanul. Acum pricep eu totul... De aceea n-a căzut mistrețul. Eu sînt balon, nu vînător.

Șoriceii plecară grăbiți, iar bostanul îngîmfat, simțind o furnicătură plăcută în tot trupul, aștepta o adiere de vînt pentru a se înălța în văzduh. Vînturile nu se lăsară mult așteptate. Venise toamna și, aproape în fiecare ceas, șuierau și vîjîiau năprasnice printre vrejii bostanului. Acesta însă nu se clinti din loc.

«Nu pricep, gemu bostanul, zgîlțîit de vînturi: dacă nici asta nu e adiere?! Acum ar trebui să fiu sus, sus, deasupra dealurilor...»

Așa se frămînta bostanul nostru, cînd într-o seară geroasă de decembrie auzi din nou pași în preajma sa, apoi niște voci:

— Ia te uită, colo, în marginea arăturii?
— Ei?
— Parcă a răsărit luna...
Erau doi copii care arătau cu degetul spre el. Bostanul tresări de bucurie.
— Aha, se dumiri bostanul. Care va să zică eu sînt luna...De aceea nu mă înălțau pe mine vînturile... Acum totul e limpede... Trebuia să-mi închipui: sînt galben și strălucesc ca o tingire de aur... Se vede că în fiecare noapte lunecam pe bolta cerului numai că nu-mi dădeam seama: dormeam... Din noaptea asta însă am să rămîn treaz...
— Aș, se auzi vocea celuilalt băiat, nu mai e bun de nimic...
Și băiatul nu făcu mare lucru. Îl împinse cu vîrful piciorului. Bostanul se rostogoli la vale. Zdruncinăturile îl făcură fărîme și nici nu-și mai dădea seama ce se întîmplă cu el.
Din mers auzi niște voci ce îi păreau cunoscute.
— Ce să fie?
— Nimic. Un bostan degerat...
Erau șoriceii.
Iar cînd se opri, niște umbre cu urechi lungi îl cercetară îndeaproape apoi își dădură cu părerea...
— Nu mai e bun de nimic. E un bostan degerat.
Erau cei doi iepuri.

— Nu se poate, scînci bostanul. Ăștia nu știu nimic... S-au mai înșelat o dată. Eu sînt luna... De aceea nici n-am răsărit în seara asta. Ah, numai de aș putea ieși din șanțul ăsta în care m-am prăvălit... O să le arăt tuturor că eu sînt luna.
Dar în aceeași clipă de peste deal, rotundă și galbenă, se ivi luna.
Bostanul o privi ca prostit.
— Va să zică nu eu sînt luna, mai zise și își dădu suflarea.
Și singura lui mulțumire fu că în seara aceea luna semăna într-adevăr cu un bostan.

URSULEȚUL ȘI LUNA

Era trist ursulețul, din zi în zi mai abătut. Și într-o noapte i se păru că n-a existat nicicînd un ursuleț mai trist decît el...
În dormitor era întuneric și nu avea cui să-și împărtășească necazurile. Doar o muscă bîzîia undeva prin apropiere, dar ursulețul nu putea suferi muștele. Fetița, stăpîna lui, dormea de mult și nu i se auzea decît răsuflarea liniștită. Ursulețul n-o vedea, dar era încredințat că zîmbea prin somn. Și asta îl făcea și mai trist...
De fapt, de lîngă piciorul patului unde se afla, ursulețul nu vedea mai nimic. Doar cu singurul lui ochi de sticlă zărea luna aurie și rotundă, ce părea că își pregătește și ea culcușul în faldurile perdelei. Dar luna nu dormea. Își lipise fața ei mare de geam și, clipind parcă din ochi, îl îndemna să-și descarce inima.
— Dacă aș fi un ursuleț adevărat, aș pleca, oftă acesta. Dar nu sînt decît un ursuleț de pluș. Nu pot pleca singur nicăieri.

— Unde vrei să pleci? îl întrebă mirată luna. Ți-e dor de frățiorii tăi? Ai vrea să te întorci la magazin?
Ursulețul clătină din cap la fiecare întrebare. Mormăia ceva, dar, mai degrabă, suspina.

— Ei, unde ai vrea să pleci? întrebă din nou luna înălțînd din sprîncene, și ursulețul vorbi:

— În bloc. În cîteva minute aș isprăvi toată treaba și apoi aș dormi liniștit.

— Și ce treabă ai avea în bloc? întrebă luna, care avea poftă de vorbă ori poate se înduioșase de tremurul din glasul ursulețului.

— Ai timp să asculți? o iscodi el sfios. Dar luna nu răspunse. Își rezemă bărbia de cercevele și era numai ochi și urechi.

— Ei bine, se învioră ursulețul, întîi m-aș urca la etajul întîi. Locuiește acolo o fetiță...

— O cunosc, zîmbi luna. Abia coboară singură treptele. Nici nu ajunge la sonerie.

— Da, adăugă grăbit ursulețul. O strigă încă de pe scări pe stăpîna mea... La ușă îi sare bucuroasă în brațe, dar e atît de micuță, încît îi sărută mereu primul nasture de la pijama. Stăpîna mea nu se joacă însă cu ea. Îi spune:
« Du-te acasă! Ești mică. Eu nu mă joc cu tine... » Micuța pleacă. Îi văd o clipă buza răsfrîntă. Două boabe limpezi se zbat o clipă sub gene, apoi se grăbesc să dea ocol năsucului. Mai mult nu văd, căci

se închide ușa. Eu știu însă că fetița plînge pe trepte. Ah, oftă ursulețul, dac-aș fi un urs adevărat! Aș mai sta eu aici lîngă piciorul patului? M-aș duce la ea, aș mîngîia-o și apoi i-aș spune: «Nu plînge, micuțo. Lacrimile nu sînt pentru ochișorii tăi. Lasă-mi-le mie, eu am ochi de sticlă...» Luna tăcu un timp, clipi din gene sau poate numai perdeaua tremură ușor și întrebă abia auzit:

— Și unde te-ai mai duce, ursulețule?

— Un etaj mai sus, răspunse acesta. Acolo stă un băiețaș. Vine și el să se joace cu stăpîna mea. Pe mine mă iubește, mai ales, băiatul. Fetița, stăpîna mea, nu se mai joacă demult cu mine. De cum mă ia însă băiețelul în brațe, mă smulge de la el.

— Eu mă joc cu ursulețul, spune. Tu joacă-te cu trenul...

Băiatul ia trenulețul, dar nici nu apucă bine să-i învîrtească arcul, că se răstește la el:

— E al meu trenulețul. Ziceam că se plimbă cu el ursulețul. Tu joacă-te cu altceva... Ochește în grabă niște cuburi risipite pe covor. Cu astea joacă-te...

Peste cîteva clipe însă tot ea încarcă în vagonete cuburile. Și peste cuburi celelalte jucării, una după alta.

Băiatul rămîne stingher. Nu spune nimic, dar după un timp dă să plece. Pleci? Bine... Nu mă mai joc niciodată cu tine, bombăne fetița și, supărată, răstoarnă toate jucăriile.

Băiatul pleacă. Îl văd... Parcă cineva l-a lovit peste mîini. La el m-aș duce. Să se joace cu mine cît poftește.

— Pe urmă? întrebă blînd luna și fața ei era nemișcată între cercevele ca într-o ramă.
— Aș mai urca un etaj, suspină ursulețul. Locuiește acolo o fetiță bolnavă.
— Știu.
— Stăpîna mea n-a fost niciodată la ea. O, dac-aș fi un ursuleț adevărat! I-aș duce în brațe covorașul cu jucării, cărțile colorate, aș duce-o și pe stăpîna mea la ea în fiecare dimineață, măcar cîteva minute. Dar eu, oftă din adîncul inimii ursulețul, nu sînt decît o jucărie de pluș. Cum mă urc? Cum să cobor? Și stau aici la piciorul patului neputincios și trist. Din zi în zi mai trist. Toată ziua trist... Și nu numai ziua. Uite, mai ales acum, în miez de noapte sînt trist cînd o aud cum răsuflă atît de liniștit și cînd sînt încredințat că zîmbește prin somn. Tu o vezi... Nu-i așa că zîmbește? Trebuie să mă duc, trebuie să le cer iertare tuturor. Altminteri n-o mai pot iubi pe stăpîna mea, n-o mai pot vedea nici măcar cu singurul meu ochi de sticlă.
Luna îl privi un timp pe ursuleț, apoi tresări, se desprinse brusc dintre cercevele și îl cuprinse într-un snop auriu de raze parcă i-ar fi întins mîna.
— Vino cu mine, ursulețule, zise luna. Te urc eu la toți. Și spre dimineață o să te cobor. Vino...
Și plecară.

CĂȚELUL ÎȘI VÎRĂ COADA!

De mult visa cățelul să se facă măcelar! De cînd, cățeluș fiind, văzuse în oraș o măcelărie.
— De ce, își zicea, să aștept sub masă cîte un oscior și să nu fiu eu acela care împarte carnea și oasele? Ce-mi trebuie pentru asta? Un halat alb? Se găsește.
Și l-a găsit. Proaspăt spălat, întins pe o frînghie, într-o curte vecină... În aceeași zi a plecat. Nu mai ținea bine minte unde era măcelăria. Trecuse mult timp de cînd nu mai fusese la oraș și alerga grăbit trăgînd cu ochiul spre vitrine.
— Unde văd oameni în halate albe, intru. Acolo e măcelăria, gîndea.
Și a intrat. Era o farmacie.
— Ce doriți? l-ar fi întrebat farmacistul, dacă l-ar fi zărit. Acesta însă era ocupat în laborator cu mestecatul unei alifii. Cățelul își puse așadar halatul și abia intră după tejghea că în farmacie păși un client. Gulerul paltonului era ridicat și se vedea un singur ochi și o jumătate de mustață. Avea, după toate semnele, și o jumătate de măsea, căci se ținea cu mîna de falcă.

— Ce doriţi? îl întrebă căţelul.
— Nu mai pot... Măseaua... Daţi-mi nişte antinevralgice, gemu omul.
Căţelul tuşi încurcat.
— Nu ne-au sosit încă de la abator, zise. Veniţi mai tîrziu.
Clientul arătă cu mîna înspre falcă şi bolborosi:
— Poate un piramidon... un ceai... ceva...
— De oaie sau de viţel? întrebă căţelul.
Omul — îl dureau, se vede, două jumătăţi de măsele, era zăpăcit de durere — bîigui ceva ce semăna a scuză.
— Ciudat, îşi zise, de ameţit ce sînt am intrat într-o măcelărie. Să caut o farmacie. Vă salut...
Şi ieşi grăbit.
Cît despre căţel, acesta, rămas singur, gîndea:
— Nu-mi place măcelăria asta. Nu pricep de ce ţin carnea în sticluţe şi borcane. Şi pe deasupra, strîmbă el din nas, nici nu-mi miroase bine. O să caut altă măcelărie.
Plecă şi nu peste mult se opri în dreptul unei clădiri mari. Prin geamurile cît peretele zărea mişcîndu-se o mulţime de oameni în halate albe.
— Aici trebuie că e măcelărie, se bucură el mişcînd din coadă.
Era un spital.
— Ce doriţi? l-ar fi întrebat doctorul de servici, dacă nu l-ar fi luat drept căţelul unui coleg. Aşa, îl mîngîie după ureche şi fiindcă avea treburi ieşi pentru cîteva clipe din sala de consultaţii.

Cățelul mirosi dulapul cu instrumente și tocmai căuta din ochi tejgheaua, cînd intră cineva. Era tot omul de adineauri. De abia descleșta buzele gemînd cu ochii închiși:
— Măseaua! Scoate-mi măseaua...
— De ce? întrebă cățelul. Ce să fac cu ea? Nimeni nu cere măsele. O costiță ar fi cu totul altceva...
Omul privi cruciș și fără să mai scoată o vorbă făcu stînga împrejur. De spaimă nici nu simți că-l lăsase durerea. Cît privește cățelul, acesta se plictisi repede.
— Nu-mi place aici, își zise. Miroase a medicamente... Și plecă în căutarea altei măcelării.
Intră într-o florărie. Aici nu mirosea a medicamente. Omul de după tejghea îl văzu, dar socotind că e cîinele lui, spuse:
— Mă întorc imediat..
Cățelul își roti privirea în jur. Prăvălia nu prea arăta a măcelărie. Dar cățelul nu avu timp să miroasă decît cîteva ghivece de flori și un butoiaș cu oleandru, căci ușa se deschise.
Era tot omul de adineaori, numai că acum fața îi strălucea de bucurie. Scăpase de durere, era proaspăt bărbierit și se grăbea la o nuntă.
— Dați-mi niște crizanteme, ceru el vesel. Acestea din glastră, arătă el un buchet.
— Crizanteme? Vă trebuie pentru ciorbă? se miră cățelul. Nu cred că fac paralele. Mai așteptați nițel. Poate că ne sosește niște varză.

E mult mai gustoasă.
Clientul simți că îi plesnește capul. Puse mîna fulgerător la falcă și ieși glonț.
Cățelul mai rămase un timp în florărie, dar cum nu mai intră nimeni, plecă. Era obosit de alergătură și flămînd.
— O să merg acasă, își zicea. O să mă mulțumesc și astăzi cu un os zvîrlit sub masă. Mîine o să caut eu alte măcelării.
În ziua aceea însă cățelul n-a ajuns acasă. Nici a doua zi. De-abia după cîteva săptămîni. Dar nu mai semăna deloc cu cel care plecase cîndva să se facă măcelar. Nu, nu mai era cățelul de altă dată. Era doar o pereche de mănuși mici, moi, strălucitoare. Cum de s-a întîmplat această schimbare? Deh, se mai întîmplă... Mănușile au încăput — ca să zicem așa — pe mîinile unui băiețaș din clasa întîi. Se întîmplă și asta. La urma urmei, cîți băiețași de clasa întîi nu au mănuși? Și ce mîndru era băiețașul nostru de mănușile sale mici, moi, strălucitoare! Nu le-ar fi uitat o singură zi acasă pentru nimic în lume. În fiecare dimineață își făcea ghiozdanul și se pregătea să plece la școală. Se îmbrăca frumos, își punea paltonul, apoi, cînd ajungea în stradă, își trăgea mănușile. În clipa aceea se întîmpla un lucru ciudat. Foarte ciudat. Cum punea mănușile, degetul cel mic al mănușii începea să miște ca o codiță. Și mișca tot timpul. Era degetul mic de la mănușa stîngă. Școala era spre dreapta...
Băiețașul pornea grăbit, dar o putere neînțeleasă îl trăgea spre stînga,

mereu spre stînga, cît mai departe de școală. Îl puteai vedea alergînd pe străzile din stînga, pe trotuarele din stînga, se oprea la vitrine, căsca gura, apoi pornea din nou spre stînga. Desigur, nu fără țintă... Fugărea într-acolo pisicile întîlnite, cățeii, mingile, cutiile de conserve. Cînd obosea, începea hoinăreala la pas. Mereu spre stînga. Îi plăcea mai cu seamă să se oprească în fața firmelor. Ce-i drept, nu prea știa bine literele și le citea cu greu. Minute în șir stătea în fața unui magazin și nu se dumirea de loc:

— Pe firmă scrie FLO... RĂ... RIE... și de fapt era FARMACIE. Ce-o fi cu asta? se întrebă el.

Mergea mai departe și iarăși silabisea.

MER... CE... RIE... Hm, de fapt, e MĂCELĂRIE... Și dincoace: DUL... GHE... RIE. Înlăuntru e DROGHERIE!?

Nu citea bine? Cum așa? După 5 luni de școală? Hm... Eu cred că își vîra cățelul coada. Mai bine s-ar fi întors cățelul acasă, iar băiețașul ar fi purtat vechile lui mănuși de lînă, nu-i așa? Oile, se știe, nu hoinăresc prin oraș. După părerea mea numai mănușile sînt de vină. Nu încape îndoială: cățelul își vîra coada...

PĂPUŞA CARE NU ÎNCHIDEA OCHII

De mult păpușa nu mai închidea ochii... Era tot frumoasă, dar slăbise și ochii ei albaștri se adînciseră în fundul capului. Primul care observă acest lucru fusese doctorașul. Chel, gras și atît de bun, stătea tot timpul în preajma ei, iar seara îi potrivea plapuma și o legăna ușor.

În taină, micul doctor o iubea pe păpușă. O îndrăgise din prima clipă... Ziua aproape că nu îndrăznea să o privească și cînd aveau ceva de vorbit, se roșea tot, iar fruntea i se brobonea de sudoare. Seara însă, de cum se stingea lumina, se apropia pe nesimțite de patul păpușii, îi potrivea cîte o pernă, apoi o legăna ușor-ușor, mormăind un cîntec pe care îl învățase de la ursuleț. Așa observase că de la o vreme păpușa nu mai închidea ochii... Stătea rezemată între perne, iar pleoapele îi tremurau parcă speriate de fiecare rază a lunii strecurată prin perdea.

— Nu ți-e somn?

— Ba da.

— Atunci de ce nu închizi ochii? Ești bolnavă?

— Nu.

Doctorașul se cufunda în gînduri. Va să zică, bolnavă nu e și totuși nu poate închide ochii. Așa ceva n-am mai întîlnit. Ar trebui, poate, să mă consult cu alți doctori mai învățați decît mine, își zicea el.
Așa se întîmplă că într-o seară, la patul păpușii care nu închidea ochii, se întîlniră toți doctorii de păpuși din bloc. Erau trei:
Primul descoperi în ochii păpușii oboseală. Al doilea, tristețe. Celălalt, mai bătrîn, clătina din cap. Îi chemă pe toți mai la o parte.
— E o suferință neobișnuită, zise, nemaiîntîlnită la păpuși. Ar trebui dusă la spital. Chiar acum!
— Asta nu se poate, scînci doctorașul, cu inima strînsă. Nu vreau să plece...
— Altfel se prăpădește, vorbi în șoaptă doctorul cel bătrîn. Suferința ei se cheamă îngrijorare.
— Ce fel de îngrijorare? se miră doctorașul. Eu nu știu ce să-i mai fac ca să nu aibă nici o grijă, adăugă el roșind. Stau tot timpul în preajma ei și, dacă vreți să știți tot adevărul, sînt gata să-mi dau și viața pentru ea, mărturisi abia auzit, iar fruntea îi era mai asudată ca nicicînd.
— Și totuși nu mă înșel, spuse bătrînul doctor. Păpușa nu închide ochii de griji. Poate n-ar fi rău, zise, mîngîindu-și bărbița albă, să plece cîtva timp la munte...
— Atunci o însoțesc și eu, izbucni doctorașul. Îi duc bagajele, seara o să-i pun un șal pe umeri, o să-i pregătesc siropuri întăritoare.
În clipa aceea, din pat, se auzi o voce slabă. Vorbea păpușa.

— Asta nu se poate. Nu pot pleca.
— De ce?
— Pentru că nu-mi pot lăsa singură stăpîna.
— Nu pricep, se miră bătrînul doctor. Ea e mare, e școlăriță...
— Tocmai de aceea, oftă păpușa ridicîndu-se în capul oaselor, nu vreau să se facă de rușine. E doar stăpîna mea.
— Credeam că ai ațipit, se tîngui micul doctor.
— Nu. Nu pot să închid ochii. Ce-o să se facă mîine? mă întreb în fiecare seară. Dimineața se trezește greu, ghiozdanul nu e făcut, creioanele sînt neascuțite, fundița i-a rămas legată în cocul meu... O să întîrzie din nou la școală, o să fie certată... Spuneți-mi, cum să dorm? Sînt păpușa ei. Ea mă îmbracă, mă spală și mă gătește, mă plimbă, îmi împărtășește toate necazurile... Cîtă grijă are ea de mine și eu... eu să dorm dusă, fără griji?
— Va trebui să dormi, o ruga cu lacrimi în ochi doctorașul.
— Sigur că da, trebuie, adăugă altul.
— Cu orice preț, întări doctorul cel bătrîn. O să-ți prescriu eu un medicament și o să dormi.
Bătrînul doctor începu să scrie. Încet, cu litere de tipar. Cînd sfîrși de scris, zise: Dacă fetița te iubește cu adevărat, va face chiar mîine rețeta, iar tu vei adormi...
A doua zi de dimineață, cînd fetița se trezi, găsi alături pe pernă, rețeta.
— Mămico, tu ai scris-o? întrebă ea.

Mama luă hîrtia și citi cu uimire:
«Rețetă pentru ca păpușa să închidă ochii:
O picătură de hărnicie
Un strop de atenție
O linguriță, după nevoie».

Fetița vru să alerge la păpușă, dar își aduse aminte de rețetă. Se spălă în grabă, se îmbrăcă, își cercetă ghiozdanul. Abia pe urmă fugi spre păpușă, ca să-și pună fundița.

O găsi dormind. Păpușa închisese ochii. Alături, doctorașul dormea și el cu nasul în călimara cu cerneală.

PRIETENI ŞI ŞOARECI

Pisoiul habar nu mai avea că e pisică. Nici șoricelul că e șoricel. Nu m-aș fi mirat deloc ca într-o bună zi să-l aud pe pisoi spunînd:

— Sîc! astăzi sînt șoricel! Iar șoricelul să-i răspundă:

— Sîc! Sîc! Și eu sînt pisoi!

De fapt, de la ei nici nu aveam pretenții prea mari. Culmea era alta: că nici cățelul nu știa că e cățel. Și asta e mult mai grav, nu-i așa? Se știe doar cît de isteți sînt cățeii.

Înțeleg că un pisoi se putea crede lingură, iar un șoricel furculiță. La urma-urmei, cînd ești jucărie, te poți crede orice. Depinde de cel care se joacă cu tine. Așa, termometrul se putea socoti prinț, iar ceșcuța păpușii, palat, apoi, după cîteva clipe, albie de rufe, pe urmă cizmă de cauciuc și, în sfîrșit, de ce nu? pisoi. Dar de la cățel parcă aveam alte pretenții. Chiar dacă era făcut din pîslă și umplut cu cîlți. Și totuși... Primea orice. Primea să se prefacă și el în solniță, în tramvai, în calorifer și chiar în ceainic. Poate că de teamă. Căci dacă nu se prefăceau pe dată

după dorința fetiții erau trîntiți de pereți, zvîrliți sub pat ori lăsați să putrezească pe balcon, în ploaie.
Nu e de mirare deci că de la o vreme ceainicul semăna a pisoi, solnița a șoricel și, ce-i mai rău, prințul a cățel sau invers. Acestea produceau un pic de încurcătură în joaca fetiței, dar nu pentru multă vreme. Tata venea acasă și fetița înșirîndu-i toate arătările de pîslă și cîlți, scîncea:
— Tăticule, cumpără-mi alt șoricel. Și un pisoi... Și scîncea în așa fel, încît parcă însuși șoricelul miorlăia, iar pisoiul chițcăia:
— Cumpără-mi alții. S-au stricat...
E un scîncet pe care îl cunosc prea bine toate mamele și toți tații din lume și pînă la urmă tatăl din povestea noastră avea un singur răspuns:
— Bine, fetița mea.
După un timp, șoricelul devenea din nou pisoi, apoi cizmă, pe urmă ceainic, pînă cînd, după ce era zvîrlit pe pereți, ajungea pe balcon, mucegăind laolaltă cu pisoiul — căluț — calorifer și din nou se auzea scîncetul — chițcăit — miorlăit:
— Tăticule, cumpără-mi alții. S-au stricat.
— Bine, spunea în cele din urmă tatăl și casa se umplea iarăși cu șoareci și pisoi de pîslă și cîlți. Mă miram numai de căței. Ei sînt, după cum se știe, mai isteți. Cum de suportau să fie prefăcuți în șoricei sau cizme? Așa mă întrebam, cînd în casa de care vorbim se ivi o fetiță. O fetiță adevărată, din vecini. Mică, blondă, zîmbi puțin stingherită, însă ochii i se luminară dintr-o dată, cînd gazda îi spuse:

— Vrei să fim prietene? Da? Cele mai bune prietene, vrei? Şi pentru că drept orice răspuns fetiţa cea mică rîse cu gura pînă la urechi, gazda o apucă de mînă:
— Atunci tu erai ceainicul! Eu turnam apă pe tine şi ziceam că fierbi. Micuţa făcu ochii mari, dar gazda nu se arătă descumpănită.
— Nu vrei? Bine. Atunci ziceam că tu eşti cizmele lui tata. Eu te periam de noroi şi pe urmă te dădeam cu cremă.
Fetiţa cea blondă nu mai rîdea cu gura pînă la urechi. Se uita speriată la gazda ce-şi pregătea periile. Erau de fapt, cizmele cele adevărate ale lui tata, în care îşi vîrîse mînecile pînă la umeri.
— Nu vreau să fiu cizmă, îngăimă micuţa.
— Atunci nu mă mai joc cu tine, se bosumflă gazda, dar pe dată privind cizmele îi şi veni o altă idee.
— Ştii ce? Tu erai pisică.
— Şi ce să fac?
— Ziceam că cizmele sînt şoriceii. Tu îi prindeai şi îi păpai!
Fetiţa cea mică parcă plîngea.
— Nuuu, spuse cu glasul tremurat.
— Dar căţel vrei să fii?
— Şi ce să fac?
— Nimic. Ne jucam, începu să-i explice gazda. Eu ziceam «marş!» şi tu lătrai şi eu te loveam cu băţul! Ziceam că bastonul bunicului e băţ... Vrei?

Fetița cea mică tăcu. Clipea din ochi speriată și, fără un cuvînt, de-andăratelea, se îndreptă spre ieșire. Își luă șoșonii în mînă și plecă fugind. În urma ei, gazda — chițcăi — mieună, dar fetița cea mică nu se mai întoarse.

Gazda rămase singură. Avea la îndemînă șoriceii și pisoii ei de cîlți, dar ea dorea să se întoarcă fetița cea mică și blondă, prietena ei. Și chițcăi — scînci — mieună, pînă cînd se întoarse și tata de la serviciu. Atunci fetița i se repezi în brațe și vorbi sughițînd:

— Tăticule, cumpără-mi... cumpără-mi...

— Ce?

— Cumpără-mi altă prietenă!

— Și prietena de azi dimineață? întrebă tatăl. Ce-i cu ea?

— S-a stricat! hohoti fetița. Îmi cumperi alta?

Dar tata o lăsă jos din brațe și nu spuse ca altă dată: «Bine!»

Nu spuse nimic toată seara.

VRĂBIUŢELE

Mică şi sperioasă, vrăbiuţa nu mai apucase nici o iarnă. Cînd începuse să ningă se bucurase: crezuse că din cer pică un fel de mălai alb. Se zbengui un timp prin stratul de omăt, beată de fericirea ce căzuse pe capul ei, dar curînd îi îngheţaseră picioruşele şi, zgribulindu-se, fugi pe creanga puiului de prun în care îşi găsise adăpost.
Nici prunul nu ştia ce e iarna. Fusese sădit în curtea casei abia cu cîteva luni înainte şi, la început, văzînd cum fulgii se anină pe crengile lui, socotise că i-a venit vremea să înflorească.
Se bucurase şi căţelul la primii fulgi. Alerga roată, prin toată curtea şi, încălzit de alergătură, era convins că, după atîta frig, cineva s-a îndurat să îi aştearnă peste blană... încă o blană.
Acum însă, după zile de ger, se dumiriră tustrei că venise iarna.
Trezită, tremurînd înainte de zori, vrăbiuţa stătea de vorbă cu puiul de prun:
— Tu,prunule, nu ai nici măcar pene ca mine. Păcat. Ţi-ar fi ceva mai cald. Măcar eu mai ţopăi de ici,colo, pe cînd tu stai nemişcat...

— Adevărat, răspundea puiul de prun, clătinîndu-și crenguțele suflate de vînt. Poate că mi-e mai frig decît ție, în schimb nu mi-e foame. Tu însă cum îți găsești mîncarea?
Într-adevăr, totul era învelit în zăpadă și vrăbiuța nu prea găsea nimic de-ale gurii.
— N-o duc chiar așa de rău, în această privință, vorbi vrăbiuța. Vezi fereastra de acolo? E de ajuns să zbor pînă pe pervazul ei și îmi umplu gușa. De cînd a căzut zăpada așa se întîmplă: găsesc acolo în fiecare dimineață un pumn de firimituri — mălai sau grăunțe. Mă tot gîndesc, de mult mă gîndesc, oare de ce are fereastra grija mea? În fiecare seară, cînd eu adorm, fereastra îmi pune o porție de mîncare pe pervaz.
— Poate i-ai făcut un bine, cîndva, vorbi prunul.
— Nu-mi amintesc...
Cățelul, care stătea încovrigat în cușca lui, se trezise și el pișcat de frig. Ascultase vorbele celor doi și hămăi atotștiutor:
— Nu fereastra îți așterne grăunțele. Ea nu face grăunțe. Ea are flori. Mai ales cînd e totul înghețat, ferestrele înfloresc. Dar florile lor nu se coc, nu se prefac în grăunțe; sînt flori de gheață.
— Și atunci, se miră vrăbiuța, cine le pune acolo, grămezi-grămezi?
— Nu știu, răspunse cîinele.
— N-o fi pisica? se întrebă prunul. O văd adesea pe geam. Vrăbiuța se scutură. Poate de frig. Cîinele mîrîi. N-o putea suferi. Apoi adormiră din nou, căci mai era destul pînă la ziuă și, ca de obicei, visară.

Prunul visa că a devenit cățel și că este învelit în blană, cățelul visa că țurțurii de la streașină sînt niște oase lungi, din care ronțăie după plac și ele cresc din nou. Iar vrăbiuța ce era să viseze? Firește... mălai.
În acest timp, în casă, lumea se trezise mai devreme ca altădată. Fetița alergă la fereastră, văzu vrăbiuța în prun și se întrebă:
— Sărmana de tine, tu nu știi că noi ne mutăm astăzi... Mîine o să vii din nou la pervaz, dar n-o să mai găsești firimituri și grăunțe. Ce-o să mănînci?
Deschise fereastra și strigă:
— Vino cu mine la casa cea nouă!
Vrăbiuța însă se sperie și zbură. Prunul rămase locului neînțelegînd despre ce e vorba. Numai cățelul se apropie măturînd omătul cu coada.
Trecură zile, iarna era tot grea, fetița se mutase departe, în oraș, dar nu uitase vrăbiuța. Și, într-o dimineață, cînd privea de după perdea, inima i se opri în loc de bucurie. Zări pe pervazul ferestrei o vrăbiuță. Țopăia fericită și ciugulea firimiturile pe care le pusese de cu seară.
— Ai venit după mine? strigă ea, bătînd din palme și vru să dea perdeaua deoparte să o vadă mai bine, dar vrăbiuța zburase.
— Oare e vechea mea prietenă? se întreba fetița.
Dacă ea este, însemnează că nu mai e la casa cea veche... Ce-ar fi să mă duc și să văd?
— Haide, lătră cățelul. Știu drumul, nu e prea departe. Hai, hai, o zorea el, poate aducem aici și puiul de prun. Mi-e dor de el.

În aceeași zi, spre prînz, porniră spre casa cea veche. Prunul era tot la locul lui. Numai că tulpina îi era învelită în hîrtii de ziar, încît parcă era încălțat cu un pîslar călduros.

Priviră spre fereastra casei și deodată văzură cum fereastra se deschide și două mînuțe presărară firimituri pe pervaz. Din vîrful prunului se auzi un ciripit. Era vrăbiuța lor, și cînd fereastra se închise, ea zbură curajoasă, ca altădată, spre pervaz și începu să ciugulească gureșă.

Fetița și cățelul se întoarseră spre casă. Se opriră în dreptul blocului și, deodată la mai toate ferestrele zăriră cîte o vrăbiuță.

— Cum de n-am știut? Dar e limpede: la fiecare fereastră sînt cîte două mîini de copil. Ele au grijă de vrăbii, izbucni cățelul.

De bucurie, se rostogoli peste cap și începu să latre zgomotos și scurt. Speriate vrăbiile își luară zborul și parcă tot văzduhul rîdea de tumbele cățelului.

Și totuși, brrr, ce frig era!

N-AŢI VĂZUT UN MÎNZ MARO?

Coaforul nu pricepea în ruptul capului de ce ţinuse mînzul să-şi vopsească părul. Cu orice preţ.

— De ce? De ce să şi-l vopsească? îşi întreba el clienţii. Avea un păr, un păr castaniu, mătăsos, strălucitor...

— Nu l-ai întrebat dumneata? se mirau aceştia.

— Degeaba. Repeta într-una: «Vopseşte-mă, vopseşte-mă!» Mă ruga cu lacrimi în ochi: «Orice culoare vrei, blond, pepit, în dungi, numai vopseşte-mă...»

— Şi l-ai vopsit?

— Ce era să fac? Numai coada a rămas la fel. Mi se isprăviseră vopselele. «Oare dumneata nu ştii de ce a vrut să se vopsească mînzul?» mă întreba el pentru a zecea oară şi tot pentru a zecea oară am clătinat din cap.

— Nu ştiu.

Aşa am spus. Ştiam însă. Eu i-am dat ideea. Eu l-am sfătuit. Prea trăia cu frica-n sîn. Dar să vedeţi cum s-au petrecut lucrurile...

Micuţul mînz trăia alături de părinţii săi, doi cai de omenie, într-un

grajd călduros și curat. Era un mînz cuminte. De fapt, cu asta se și lăudau părinții lui. Cu altceva nu prea aveau cu ce se lăuda, de pildă, în timp ce alți mînji spuneau poezii, el de abia învățase să necheze ca lumea, iar cînd alții mergeau la balet, el de abia ajunsese să poată merge cîțiva pași în două picioare. În patru, ce-i drept, alerga.
O singură slăbiciune avea mînzul nostru, poveștile. Nu era poveste să n-o fi rumegat de mai multe ori. Dar dintre toate, cel mai mult îi plăceau cele cu Feți-Frumoși și cai năzdrăvani. Era în stare să nu mănînce, să nu bea (nici nu prea era el mare băutor) ci doar să asculte minunatele lor isprăvi.
Într-o zi — de aci începu totul — mînzul oftă adînc. Nu era prima dată cînd ofta, dar pînă atunci ofta așa, cum să vă spun? parcă mai mult în lățime. De data aceasta însă oftă adînc, atît de adînc, încît amîndoi părinții îl întrebară într-un glas:
— Ce-i cu tine, micuțule?
— Vreau și eu un Făt-Frumos! scînci mînzul.
Cei doi cai se priviră nedumeriți.
— Ce?
— Vreau un Făt-Frumos al meu, numai al meu, oftă el din nou și încă mult mai adînc.
Caii își văzură mai departe de ovăz, dar parcă mestecau rumeguș, căci din clipa aceea mînzul nu mai conteni cu oftatul. Și așa o zi, două, trei... Noapte de noapte în șoapte, bunii cai discutau:

— Se topește văzînd cu ochii. Trebuie să-i facem rost de un Făt-Frumos!
— De unde? Așa ceva nu se găsește pe toate drumurile. Neam de neamul nostru n-a avut de-a face cu vreun Făt-Frumos.
— Poate pe vremea cînd se potcoveau purecii sau, știu eu, poate ceva mai încoace, cînd făcea plopul mere și răchita micșunele.
Se topeau și ei... și tot văzînd cu ochii. Numai că ei nu vedeau aceasta. Mai aveau bieții cai ochi și pentru altceva decît pentru mînzișorul lor?
Așa i-am cunoscut. Mă suiam tocmai în trăsură, cînd amîndoi întorseseră capul spre mine. Aveau niște ochi triști, tulburi, ca toți caii nedormiți.
— Mergeți la oraș? mă întrebară într-un glas.
— Da.
— Și vă mai întoarceți pe la noi?
— Desigur.
— N-ați putea aduce cu dumneavoastră, la întoarcere, un Făt-Frumos? V-am răsplăti osteneala.
Pînă la gară îmi povestiră totul. Eram, mărturisesc, înduioșat de suferința lor.
Poate că da, am răspuns, dar cred că nu e nevoie de nici o osteneală. Totul se poate aranja mult mai ușor.
— Cum?
Ei bine, poate că m-am pripit, poate că n-am cîntărit prea bine lucrurile — se auzea șuieratul trenului ce tocmai intra în gară — dar, vă rog

să mă credeți, n-am bănuit nici o clipă cele ce vor urma. Voiam numai și numai să aduc un pic de alinare întristaților părinți. Am zis, așadar, în timp ce-mi coboram geamantanul:

— Vreți un Făt-Frumos pentru mînzul vostru? Nimic mai simplu. E un băiețaș în vecini. Nu vă uitați că are doar cinci ani. E un voinic în toată legea...

— Și?

— *El* e Făt-Frumos! Nici nu vă închipuiți cît o să-l bucure întîlnirea cu mînzul vostru.

— De unde știți?

— Mi-a spus-o chiar el. Și nu minte. Cine nu-l aude, cît e ziulica de mare, căutîndu-și cu vocea tare calul: «Allo, Allo, n-ați văzut un cal maro?»

— Ce fericire, se bucurară caii, mînzișorul nostru e chiar maro!

În ziua aceea mînzul nu mai oftă. A doua zi, dis-de-dimineață, se și afla în curtea vecină, așteptînd ca micul Făt-Frumos să se trezească. Stătea ca pe ghimpi pîndind orice mișcare.

Se trezi întîi cocoșul, apoi vrăbiile din dud își începură ciorovăiala, apoi plecară stăpînii. Apoi nimic... Soarele se înălțase binișor pe cerul fără pată și mînzul aproape că ațipise la umbra dudului, cînd auzi din capul treptelor o voce ca o trompetă:

— Allo, allo, n-ați văzut un cal maro?

— Eu sînt, tresări el bucuros.

Într-o clipă băiețașul era lîngă mînz. Fața îi strălucea de marmeladă, de gălbenuș de ou, dar mai ales de bucurie.
— Tu? Nemaipomenit... Dar tu ești un cal adevărat!!!
— Un mînz...
— Da, dar un mînz adevărat, nu-i așa? Ah, de-ai ști de cînd te aștept, dragul meu, scumpul meu căluț adevărat.
De fericire, mînzul era gata să pornească spre băiețaș în două picioare, cînd, de pe acoperișul șopronului, se auziră niște miorlăituri îngrozitoare.
— Ce e? tresări mînzul, încremenind locului.
— Pisica, răspunse plictisit băiatul. Așa miaună de cîte ori mă vede. Știi, pînă săptămîna trecută *ziceam* că ea e calul meu. Dar nu era un cal de soi. Și nici nu-ți închipui cît am ajutat-o... Întîi i-am smuls mustățile; caii nu au mustăți, nu-i așa? Apoi i-am scurtat coada. I-am înnodat-o așa cum am văzut la caii adevărați. Știi tu ce greu se înnoadă o coadă de pisică? Habar n-ai. Nu mă întreba ce am pățit pînă am vopsit-o! Era galbenă, aproape portocalie. Cine a mai văzut cai portocalii? mi-am zis, și am vîrît-o într-un borcan de bulion.
— De aceea miaună?
— A, nu! În borcanul cu pricina era de fapt muștar.
— Dar culoarea mea îți place? întrebă înfiorat mînzul.
— O, da. Nu degeaba întrebam toată ziulica, în stînga și dreapta de tine. Nu m-ai auzit? «Allo, allo, n-ați văzut un cal maro?» Așa întrebam.

La ultimele cuvinte ale băiețașului, un schelălăit prelung și disperat se auzi chiar din șopron.

— Ce e? se cutremură mînzul.

— Cățelul. Acum pot să-i dau drumul...

— De ce îl ții închis?

— Pentru că *ziceam* că el e calul meu. De călărit îl mai călăream eu cu chiu cu vai, dar nu se lăsa deloc potcovit. Uf, ce mai pățeam cu el! Și nici nu prea mînca. Spune-mi, se opri băiețașul, de ce oare nu mînca fîn? Cînd venea ora mesei era o nenorocire. Uite așa scheuna, ca acuma... Groaznic! Nici nu-ți închipui ce bine îmi pare că ai venit... Ai mîncat?

— Da. Lapte, îngăimă căluțul.

— Lapte? Pisoii mănîncă lapte. Pentru tine am eu altceva...

— Nu mi-e foame, zise speriat căluțul.

— Foarte bine. Atunci hai să zburăm nițel.

— Eu nu zbor...

— Cum se poate? doar zboară și găinile.

— Ele au aripi. Eu n-am aripi.

— Aripi? Îți fac eu cît ai clipi... Numai că nu știu bine: să ți le leg sau să ți le bat?

— Cum să mi le bați?

— În cuie, cred.

Mînzului începură să-i tremure picioarele.

— A, rîse băiețașul, ți-e teamă?

— Da...

— N-ai grijă. N-o să cad. O să stau în șa. Uite, capra asta de tăiat lemne. *Ziceam* că e șa. Ți-o pun în spinare și o să zbori mîncînd norii. De vopsit nu te vopsesc. Ești maro... Numai că o gustărică tot trebuie să iei. Așteaptă puțin. Vin imediat.

Mînzul rămase locului năuc.

«Ce-o mai fi punînd la cale?» se întrebă el neliniștit.

Băiețașul se ivi alergînd,purtînd în mînă un făraș fumegînd. În șopron cățelul schelălăia și zgîria ușa.

— Nu-ți fie frică, nu-i pentru tine, rîse băiețașul privind spre șopron. Acum am un cal adevărat. El n-o să facă mofturi la mîncare.

— Dar... ce e acolo?

— Jăratec! Hai, mînzuțule, papă, și-o să fii un cal năzdrăvan. Papă! îl îndemna dulce băiatul vîrîndu-i fărașul sub nas.

În clipa aceea mînzul necheză ascuțit, se ridică în două picioare și o rupse la fugă. Sări gardul de parcă avea aripi.

— Stai! Stai! țipă băiețașul alergînd cu fărașul după mînz. Unde fugi? Mai e jăratec. N-ai mîncat decît un tăciune. Ah, ce mînz grozav, suspină el. Un singur jăratec a mîncat și aleargă de mănîncă norii. Dar dacă mînca toată tava?

O să dau eu peste el! Nu mă las pînă nu-l găsesc...

Cerceta peste tot, prin curți, pe cîmp, întrebînd neobosit:

— Allo, n-ați văzut un cal maro?

Spre seară se opri în dreptul grajdului. Răgușise.

— Allo, n-ați văzut un cal maro? întrebă el deschizînd ușa grajdului. Nu intră. Era întuneric, iar mînzului pitit între cei doi cai, îi venise inima la loc auzindu-l cum se depărtează.

A doua zi însă, în zori, chiar lîngă grajd, auzi din nou vocea băiețașului.

— Allo, allo, n-ați văzut un cal maro?

Peste un ceas mînzul își vopsea părul... Asta e tot!